

*Ако видиш да је негде ђобожности нанета штета,
не одређуј се пре за слоју насрам истине,
не то стој храбро до смрти... није истину не издај.*

Свети Јован Златоусти

* На предњој корици икона светих равноапостолних царева Константина и Јелене.

* На задњој корици владика Артемије са верним народом на Светој архијерејској литургији на Сабору у Лозници.

Молитвени црквено-народни
САБОР
у Лозници код Чачка
(2.6.2013.)

РЕВНИТЕЉ

PRAYER ECCLESIAL-NATIONAL COUNCIL
IN LOZNICA NEAR ČAČAK

Editor

Bishop of the Diocese of Raska-Prizren
and Kosovo-Metohija in exile Dr Artemije

Publisher

Citizens Association „Revnitelj“

AFTERWORD

Protosyncellus Naum

Уредник

Епископ рашко-призренски и косовско-метохијски
у егзилу господин др Артемије

Издавач

Удружење грађана „Ревнитељ“

Београд 2013.

ПРЕДГОВОР

По речима светог оца Јустина Ђелијског сва прагматика и методика *богочовечанске саборности* Цркве огледа се у речима апостолским, изговореним на првом светом *Апостолском сабору* у Јерусалиму: „Јер нађе за добро Свети Дух и ми“ (Дап 15,18). Прво Дух Свети, дакле, па онда ми људи, апостоли, епископи, народ. Тамо где се исповеда вера у Господа Христа - оваплоћену Истину, присутан је увек и Дух Свети, јер „нико не може Исуса Господом назвати осим Духом Светим“ (1.Кор 12,3). На путу за Емаус свети апостоли Лука и Клеопа, након што препознаше да је њихов сапутник заправо био сâм Христос, упиташе се: „Не гораше ли наше срце у нама кад нам говораше путем и кад нам казиваше писмо?“ (Лк 24,32).

На светом *Црквено-народном молићвеном сабору*, у Лозници крај Чачка, сви саборно исповедисмо истиниту и православну веру у Христа и Цркву Његову, тиме су сви присутни показали да су сабрани управо Духом Светим. Руковођени Њиме дали су потврдан одговор на питање поменуто два света апостола, јер је на *Сабору* свако могао озарено посведочити – а у *Догађају* овог *Зборника* је записаним утисцима присутних уистину и посведочено - да је благодаћу Божјом горело срце у грудима свих учесника *Сабора*. Тај догађај је потпуно у складу са тврдњом светог Максима Исповедника који каже да исповедање православне вере освећује човека. Ово православно обележавање јубилеја 1700 година *Миланској едикцији*, а не оно које се, насупрот њему, промовише преко масмедија у нашој земљи, привукло је на *Сабор* у Лозници код Чачка мноштво правоверних из словесног стада Христовог.

Саборност Цркве одувек је била и биће знак и потврда не само њене аутентичности, већ и њеног живота, њеног истинског постојања као Цркве. Заиста, жива је Црква православна у Србији, жива је Црква Светога Саве, јер је, како је *Лознички сабор* показао, жива њена *саборност*. *Саборност* Цркве сва извире из њене православности, тј. из њене догматске чистоте, јеванђелске етичности, и канонске благообразности. На тим трима темељима се, у ствари, *саборност* изграђује и потврђује као богочовечанско установљење. Све православно Свето предање, дакле, своју богочовечанску

природу - природу саме Цркве - пројављује кроз своје три ипостаси, састава: кроз исправну, непромењену Христову и апостолску веру; кроз врлински, христоподобни живот верника, тј. кроз практично примењену веру „која кроз љубав дела“ (Гал 5,6); кроз складност и поредак подобан Царству Небеском, тј. кроз благоустројеност – богослужбену, дисциплинску и сваку другу.

Практична пројава *саборности* огледа се у једнодушном исповедању православне вере свих чланова Цркве, почев од патријарха, до последњег верника. Вера православна исповеда се на светим црквеним саборима и на Светој литургији. На светим саборима, васељенским, помесним, црквено-народним је ова вера кроз сву свештену историју Цркве исповедана, утврђивана, дефинисана, записивана, чувана и брањена од разних неправославних утицаја, који долазе од света и ђавола. Са друге стране као главни предуслов међусобног литургијског општења, тј. молитвеног заједничарења, саслуживања и причешћивања из истог *Пушира*, представља заједничко исповедање православне вере, изложене у светом *Символу вере*, који се на почетку самог *канона евхаристије* (централног дела Литургије) чита од стране свих присутних на Литургији - и клирика који служе и верника који учествују. Без једнодушног исповедања вере нема, нити сме бити међусобног литургијског и молитвеног општења ни са ким. Дакле, православним вероисповедањем и Светом литургијом Црква пројављује и негује своју спасоносну *саборност* која, суштински гледано, представља сједињавање православних хришћана – чланова Цркве, са самим Богом. У том сједињењу и јесте спасоносна суштина *саборности* Цркве. Јединство исповедања вере као предуслов, и заједничко богослужење као пројава тог јединства, како видимо, представљају два неодвојива својства у спасоносном деловању Цркве. Та својства представљају и сведочанство о јединству верних људи са самим Богом, што *саборност* чини условом за спасење. Управо таква *саборност* је засведочена на падинама планине Јелице, у Лозници код Чачка, уочи празновања светих благоверних царева Константина и Јелене. Молитвено сабороване је почело поменутом најузвишенијом молитвом и најбогоугоднијом службом - Светом литургијом, из које је, као из незалазног сунца, на *Духовној академији* што је уследила после Литургије, заблистала светлост православног исповедања вере и чувања исте од таме и кукоља људског греховног и јеретичког умовања.

Благодарећи јеванђелском, авраамовском гостопримству домаћина, као делатне примене вере православне која је на *Сабору* исповеђена, присутни верници нису били лишени ни телесне утехе и послужења, како би и физички могли издржати напор пута и вишечасовног учествовања на *Служби* и пажљивог праћења свечане *Духовне академије*.

Духовна академија била је глас сабраног верног народа; глас који је потврдио истинитост и неизмењивост вере и свеукупног драгоценог духовног наслеђа што од светих Отаца примисмо. То је уједно био опомињући глас

вапијућег малог стада (Лк 12,32) у духовној пустињи наше земље и нашег заведеног народа. Тематски садржај *Академије* тицао се проблема и искушења са којима се у овом историјском моменту суочава наш народ и Црква. Њене централне теме биле су очување вере православне и очување Косова и Метохије у оквирима наше државе. Са *Академије* су, у складу са темама, упућене јасне поруке свеукупној јавности у нашој Цркви, држави и шире. Оне се могу сажети у две суштинске поруке: **прва – нећемо допустити да ико квари и мења веру нашу православну, и тиме руши нашу свету Цркву; друга – не дамо да ико отима наше свето Косово и Метохију.**

У *Саборној посланици*, која је на крају *Духовне академије* прочитана, изнет је сажетак и суштина самог саборовања, самог циља због кога се верни народ окупио и образовао величанствени *Црквено-народи молитвени сабор* у Лозници. У више наврата громким и дугим аплаузима присутних, ставови изнети у беседама учесника *Академије*, посебно у поменутој *Посланици*, одушевљено су прихватани од стране присутних, који су својом правоверношћу, на челу са епископом и осталим клиром, представљали тражену пуноћу Православне цркве.

Сабор у Лозници и *Саборна посланица* су својом православношћу, исповедничком јасноћом и светоотчаком уверљивошћу привукли на себе особиту пажњу, узнемиравши духове уображених реформиста из редова званичника Српске православне цркве. Због тога су под необјашњивим околностима преурањено били предмет разматрања на *Архијерејском сабору* Српске православне цркве, тј. пре одржавања самог *Лозничког сабора* и обнародовања *Саборне посланице*. Наиме, у званичном саопштењу *Архијерејског сабора*, који је завршен у суботу (1. јуна 2013), што значи уочи *Сабора* у Лозници, *Портпарол*, састављач *Саопштења за јавност*, епископ бачки Иринеј, накнадно је (јер пре тога свакако није могао) додао пасус у којем на неправославан и неетичан начин, помиње епископа Артемија. Замера му што *Архијерејском сабору* Српске православне цркве „држи лекције“, свакако мислећи на поруке упућене том *Архијерејском сабору*, садржане у лозничкој *Саборној посланици*. Како је *Архијерејски сабор* о *Сабору* у Лозници и на њему усвојеној *Саборној посланици* могао расправљати пре него је *Сабор* у Лозници одржан и пре него је *Посланица* обнародована и усвојена? Одговор на то питање знају само они који кривотворе истину *Саопштењем за јавност*. Али ми их овим јавно разоткривамо ИСТИНЕ ради. Такво поступање *Архијерејског сабора* уједно показује сву неозбиљност његовог рада и одлука што доноси и спроводи, а посебно неозбиљност поменутог портпарола који саставља и потписује лажна саопштења. *Портпаролово Саопштење за јавност* имплицира две ствари: или је *Архијерејски сабор* неким тајним каналима сазнао за садржај *Саборне посланице* упућене из Лознице, што би било ниподаштавајуће за један архијерејски сабор; или портпарол Иринеј себе сматра „архијерејским сабором“, те сопствено „бављење“ Лозничком

посланицом изједначава са самим разматрањем од стране *Архијерејској сабора*. Оваквим поступањем су архијереји Српске цркве на својеврстан начин потврдили исправност и оправданост свих упозорења која су им у *Посланици* упућена са *Сабора* у Лозници.

Молитвеност, изобилна благодат Божја и радост коју собом доноси исповеднички подвиг сведочења и чувања вере православне, живо присутна на *Сабору* у Лозници, распалила је и охрабрила срца свих присутних да, сходно поруци у *Саборној посланици*, остану у ономе у чему су рођени и чему су научени - у вери православној, у вери својих отаца.

Зборник који је пред нама (са *Посланицом* и беседама што су на *Сабору* читане, као и са писаним утисцима одушевљених учесника *Сабора*, који у *Додатку* следе за њима) представља својеврсни документ у којем није могуће сложити, изложити, уметнути и словом исказати сву духовну радост и укрепљење сабраног христоименог стада Цркве Божје на *Сабору* у Лозници. Ипак, по нашем скромном уверењу, оно што собом не може обухватити овај *Зборник* као писани документ о *Сабору*, исписаће историја наше Цркве у својој блиској будућности. Та историја ће посведочити прави смисао и значај *Лозничкој сабора*, који остаје као звезда водиља, као светионик који својом светлошћу обасјава утабани и једини спасоносни пут непромењене вере православне и њеног очувања, као и Лазарев видовдански, жртвени и заветни камен међаш на Косову и Метохији. Управо такав пут и такав камен јасно показују место и границе Небеске и земаљске Србије. За те две ствари, које представљају суштину и главни садржај *Лозничкој сабора*, Срби треба да живе, да се боре, а ако затреба у тој борби и да положи своје земаљске животе, знајући да је крајњи исход те борбе и жртве коју она изискује, непролазни и вечни живот у Царству Небеском.

iprošosinђel Максим

Беседа владике Артемија на Светој архијерејској литургији на Сабору у Лозници

У име Оца и Сина и Свето-
га Духа.

Христос воскрес, браћо и сестре! Ево празника над празницима и славља над слављима. Васкрсење Христово, темељ и основ наше Хришћанске вере и Хришћанскога живота. Слави се четрдесет дана од Васкрса до Спасовдана, и још сваке недеље у току године. Значи близу сто дана у години је посвећено овоме дивном и великом празнику. Зашто? Зато што је Васкрсење Христово најважнији догађај не само у историји рода људскога, него у историји васионе.

До доласка Господа Христа ова земља је била пакао. Ова земља је била гробница, она је знала само за смрт, јер сви људи су одлазили у земљу без наде, без знања да постоји нешто иза гроба. Доласком Господа Христа, најпре Његовом науком, а онда Његовим преславним чудесима, а пре свега и изнад свега, Његовим славним Васкрсењем, он је показао да човек није створен за смрт, него за бесмртност. Зато је Он и дошао са неба

*Епископ Артемије на Светој архијерејској
литургији на Сабору у Лозници*

на земљу, постао човек, живео са људима, учио људе, и пострадао од људи, али и васкрсао ради људи, да људима дарује живот вечни.

Многобројни су сведоци, браћо и сестре, Његовога славнога Васкрсења. Не само дванаест Апостола, не само Апостол Тома, који је тражио да види ране Његове од клина и да их опипа, не само жене Мироносице, него и многа браћа којима се Он јављао у току четрдесет дана, од Васкрсења до Вазнесења. И много више од тога. Сви Хришћани кроз векове, стотине и хиљаде, и милиони мученика, који су за Христа пострадали, и стотине и хиљаде Преподобних Отаца који су живот свој посветили Богу и његовом Јеванђељу, јесу сведоци Васкрсења Христовога. И сви Хришћани који су крштени у име Оца и Сина и Светога Духа, они су својеврсни сведоци Васкрсења Христовога. Јер да Христос није Васкрсао, не би било ни оних који у Њега верују, него би Он био први и последњи Хришћанин на земљи. И ми данас овде сабрани у овако великоме броју, браћо и сестре, јесмо сведоци Васкрсења Христовога. Јер ми смо Хришћани не по нечему другоме, него зато што верујемо у Христово Васкрсење, што верујемо да је Господ живи, и да је жива душа наша.

И данас у овај велики празник, велику недељу посвећену жени Самарјанки, имамо о њој, чули сте данас у Светом Јеванђељу, једног предивног сведока Васкрсења Христовога, када се на бунару Јаковљеву Господ њој открио и казао да је он Месија спаситељ света. Она, која је до тада била грешница, поверовала је у Њега са својих пет сестара и два сина, и постала је од грешнице Апостол Христов. Кренула је у бели свет, по империји Римској, која је покривала њој цео тада познати свет, да проповеда Васкрсење Христово, и Њега Васкрслога. И не само да је проповедала, него је и пострадала за Њега, и она и њених пет сестара и њена оба сина.

И многи, многи остали до дана данашњега, новомученици, и мученици Хришћански, и многи из рода нашега Српскога, од Светога Саве па до Владике Николаја и Оца Јустина. Сви који су крштени у име Христово, у Христа су се обукли, они су сви сведоци Васкрсења Христовога.

Нека би Господ примио и наше данашње молитве, и наше данашње сведочење, јер ми смо дошли да прославимо овај велики празник али и да обележимо још један велики празник, празник Светог Цара Константина и његове мајке Свете Царице Јелене, који у ствари падају на сутрашњи дан, али их ми данас прослављамо овако саборно, јер је Цар Константин не само био велики по својој моћи, по снази, него велики и по вери. Њему се Господ јавио пред једну одлучну битку, и укрепио га знаком Крста свога рекавши: „Овим побеђуј“.

И Цар Константин је био тај који је Хришћанима до тада гоњеним, и мученим, и спаљиваним, и убијаним, на сваком месту, издао један закон *Милански едикт* којим је дао слободу свима, па и Хришћанима, да могу слободно да верују, и своју веру да исповедају. И још је наредио да имања

која су Хришћанима до тада била одузета, и Цркви Христовој, да се имају вратити. Ето то је тај велики Цар Константин и он је тај закон издао пре 1700 година, 313. године, а данас је 2013. година.

Ми данас прослављамо 1700 година и зато смо и сабрани овде, да не само Светом Литургијом, него и једном духовном академијом која ће бити овде приређена, пошто се, освежимо нечим, али без разилажења. Да останемо овде, има за све послужење, да се окрепимо и телесно и духовно, и да чујемо наше предаваче који су спремили предавања за овај велики празник, за овај велики скуп, да их испоштујемо, да их саслушамо, и да се нечему од њих научимо.

И да нам Господ молитвама Светог Цара Константина, Свете Царице Јелене, и свих Светих угодника Његових из рода нашега, да и нама Господ дарује мир, слободу исповедања наше вере, неокрњене, неупрљане, неискварене. На жалост, данас је много оних који на нашу веру нападају, који је кваре разним измишљеним учењима, али ми треба да останемо у ономе у чему смо научени, чему смо поверовали, од Светих Апостола, и Светих Отаца. Јер само у тој вери постоји и нада на наше спасење. Постоји нада када пођемо одавде из овога света, а једног дана сви ћемо поћи, да ћемо се наћи у Царству Христа Бога нашега, и да ћемо тамо са свима Светима и ми славити Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност. Амин.

Христос Воскресе!

Света архијерејска Литургија на Сабору у Лозници

Отварање – Поздравна реч

Преподобни и часни оци,
Преподобне сестре монахиње,
Браћо и сестре,

Велика ми је радост што могу да вас поздравим у овом великом броју на овом значајном месту и у овом судбоносном тренутку, када смо се окупили на овом првом *Молићивеном црквено-народном сабору*, а поводом обележавања 1700 година од доношења и обнародовања *Миланској едиктиа* којим је свети Цар Константин, чији празник данас славимо, даровао Хришћанима пуну слободу исповедања њихове вере.

На самом почетку данашњег славља моје мисли и благодарност упућене су Спаситељу нашем, васкрслем Господу Исусу Христу, који нас води и руководи на овим земаљским стазама, водећи нас ка нашој вечној отаџбини – Царству небеском припремљеном за живот вечни онима који у Бога верују и који Богу служе.

Благодарим и свима вама који нисте жалили труда да се одазовете на Наш позив и да дођете са разних страна, па и са других континената, на ово

Епископ Архемије на Свечаној академији

наше саборовање. То показује Вашу љубав и спремност да се и Ви, попут наших славних предака, данас активно укључите у решавање судбоносних питања нашег народа која нас притискају. Јер, и после *Миланској едикта*, Црква Христова је кроз све будуће векове имала много проблема и гонитеља, па их има и данас.

Овај *Црквено-народни сабор* је први такве врсте у новијој нашој историји. Али он има корене у старијој историји српског народа, још од светих Немањића. Познати су *Дежевски сабори* из времена Стефана Немање, а нарочито *Жички сабор* из времена Светог Саве. Када погледамо у ту нашу историју видећемо да су се такви црквено-народни сабори сазивали и одржавали у временима када су опасности и за Цркву и за народ биле велике, и када су доношене судбоносне одлуке које су се тицале читавог народа. А то су била времена када је требало штитити и бранити највеће српске светиње: веру православну и слободу самога народа. А тај двоједини циљ присутан је у читавој нашој историји. Сви ратови, борбе и страдања нашег народа имали су за циљ очување и одбрану тих небоземних вредности. Зато су сви ратови и све борбе нашег народа вођени „За Крст часни и слободу златну”. Крст часни представља веру праву, и она је увек на првом месту, јер без праве вере нема Вечног живота. На другом месту долази Слобода златна, без које нема земаљског живота.

После мрачног и вишевековног турског ропства, и после велике сеобе Срба преко Саве и Дунава, у тадашњу аустроугарску царевину, када су им поново били угрожени и ”вера права” и ”слобода златна” од стране моћнога Беча који је настојао да у верском погледу Србе потчини римском папи, а у политичком животу ћесаревој круни, одржавани су црквено-народни сабори у Крушедолу и Сремским Карловцима, где су окупљени Срби доносили одлуке како да се заштите од тог поновног двојног поробљавања.

И данас, браћо и сестре, српски народ је двојако угрожен. Над нашим вером православном надвили су се црни и злослутни облаци најновије свејереси екуменизма и папизма, а над нашим слободом – ново ропство под окупацијом моћних западних сила, а у циљу неког глобализма. Део наше отаџбине – Косово и Метохија – буквално и грубо су окупирани још пре 14 година од страних окупационих снага са Запада, а остали део је окупиран идеолошки, евроунијатством, са познатом тезом да ЕУ „нема алтернативу”, а то значи живот под диктатима, наредбама, ултиматумима...

Отуда потреба и данас за црквено-народним саборима, како би се свенародно донеле одлуке о одбрани ”вере праве” и ”слободне златне”. Народ сачињава и Цркву и Државу, зато мора да се пита и да буде одговоран за њихову одбрану. Не може и не сме народ да препусти судбину своје вере и своје отаџбине у руке оних који су у служби наших непријатеља, било на верском било на државном плану. С правом су рекли свети Оци у чувеној

посланици Источних Патријараха да је "народ чувар праве вере". А велики Његош је ту мисао изразио песнички: "муж је чувар жене и детета / народ чувар Цркве и племена".

Зато смо се ми и сабрали данас на овом *Молићвеном црквено-народном сабору* да изразимо свој став, кажемо нашу реч и видимо шта нам ваља чинити како бисмо сачували и заштитили веру своју Православну од духовних непријатеља који на нас нападају, и повратили и осигурали слободу и нашем народу и нашој земаљској отаџбини у овом, према нама непријатељски расположеном свету.

Стога Вас молим, браћо и сестре, да с пажњом саслушамо следеће наше говорнике који ће нам у својим излагањима детаљније рећи о свему томе, како бисмо на крају заједнички дошли и до неких конкретних закључака и одлука, које би нам могле помоћи у очувању наше свете вере Православне и доћи до слободе нашега, за сада окупираног и поробљеног, народа. Хвала Вам.

епископ АРТЕМИЈЕ

Свешћенство, монаштво и верни народ на Сабору

Православно обележавање 1700 година *Миланског едикта* (313)

Вођени Духом Светим, а са благословом Његовог преосвештенства епископа рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу, Господина др Артемија, слегло се данас – уочи прославе светог цара Константи-на и његове мајке свете Јелене, на овом освештаном месту званом Лозница, код Чачка, у исповедничком манастиру, посвећеном светом оцу Николају Мирликијском – велико мноштво свештених лица и право-верно побожног народа, што прераста у величанствен *Црквено-народни сабор* који на православан начин обележава 1700. годишњицу *Миланског едикта*, обнародованог 313. године.

Многи поводи су утицали на то да се одржи овако велик *Црквено-народни сабор*: не само поменуто обележавање 1700. годишњице *Миланског едикта*, него, превасходно, бројна одступања у правоверју, црквенока-нонском и богослужбеном поретку, која се, нарочито у последње време, умножавају у Српској православној цркви, као и болно питање отимања од Србије свете земље – Косова и Метохије.

Присутни правоверни народ није изненађен отпадништвом у Цркви, које за последицу има пропаст, јер зна, између осталог, и за про-рочке речи апостола Павла о томе да *Дух изричи* то *јовори да ће у по-следње време одситуи*ти неки од *вјере, слушајући духове преваре и науке демонске* (1. Тим 4,1). Али зна тај народ и за заповест истог Апостола, која гласи: *Бди*те, *стој*те у *вјери, мушки се држи*те, *снажи*те се (1. Кор 16,13). Налаже нам, посебно, да држимо *Предања: Тако, дакле, браћо, стој*те *чврсто и држи*те *предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом* (2. Сол 2,15).

Ради свега тога, овај *Црквено-народни сабор* саставља и обзнањује

САБОРНУ ПОСЛАНИЦУ

Обузима нас не мала забринутост, гледајући како се у нашој Цркви све учесталије нарушавају отачка предања, канонско благоустројство и, авај, њено православно догматско утемељење. Господ наш и Спаситељ Исус Христос, утврђујући ученике у познању вере, рекао је: *Мир мој остављам вам, мир мој дајем вам* (Јн 14,27). Увео нас је у познање вере да се не би нико противио догматима благочашћа и побожности, него да бисмо свима објавили проповед Истине и да бисмо разумели то – да без држања праве вере нема мира у Цркви. Јер „цркве су не просто грађевине и „украшени храмови“, него пуноћа православних, који су у њима, и песме и славославља којима они служе Богу“¹. Зато и ми сада овде, пре свега, кличемо славећи Бога пророчким славословљем: *Ко је Бој велики, као Бој наш! Ти си Бој наш, који једини чиниш чудеса* (Пс 76[77],13-14).

„Стога вас, браћо и чеда – по речима Светога Саве Српског – ово прво молим – да се, положивши сву наду своју на Бога, држимо пре свега праве вере Његове. Јер, као што рече Апостол, ‘темеља другога нико не може поставити осим онога којега постави’ Дух Свети преко светих Апостола и богоносних Отаца, а то је : права вера која је на светим седморим васељенским саборима потврђена и проповедана. И зато на овом темељу свете вере треба нам зидати злато и сребро и драго камење, то јест добра дела. Јер, нити исправност живота користи без праве и просвећене вере у Бога, нити нас право исповедање вере без добрих дела може извести пред Господа, него треба имати обоје, да ‘савршен буде човек Божји’, а не да због недостатка (једног од то двоје) храмље живот наш. Јер, као што рече Апостол: ‘Спасава вера, која кроз љубав дела’.“²

Покренути старањем и бригом о Цркви Христовој, Његовој непорочној невести која је без мрља и бора (Еф 5,27), притом привржени речима апостола Павла који вели: *Један Господ, једна вјера, једно кршћење* (Еф 4,5), држимо се непогрешивог учења светих Отаца, запечаћеног у светом *Символу вере*, тако што сви једнодушно исповедамо веру у ЈЕДНУ, СВЕТУ, САБОРНУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ, онако како нас Сам Господ Исус Христос научи и предаде преко својих Апостола и великих црквених Отаца.

„Верујемо да саборну Цркву Свети Дух учи јер Он је Онај истинити Утешитељ кога Христос шаље од Оца зато – да учи Цркву кроз свете Оце и учитеље саборне Цркве“³. Благодарећи управо томе, учење Цркве је савршено и непогрешиво. „Верујемо да су чланови саборне Цркве само верни, тј. који несумњиво исповедају чисту веру Спаситеља Христа (коју смо примили од самога Христа), од Апостола и Светих васељенских

¹ Из Синодика који се чита у Недељу православља.

² Из Беседе Светиога Саве о правој вери.

³ Из Посланице источних патријараха о православној вери (1723.година).

сабора“⁴, и који су крштени по православном обреду Цркве Божје. „Једино Црква поседује и казује главну Истину свих светова. Све што је ван Ње, ма како изгледало привлачно и слатко, обмана је“.⁵

Свако другачије учење по којем Црква није Једна, већ јој се јеретичке заједнице и секте попут римокатолика и протестаната придружују као некакве „сестре“, или „друго плућно крило“; свако учење у којем је изнета измишљена „теорија грана“ по којој Једна Црква нема пуноћу благодати и истине, већ је она само једна од грана на дрвету неке „универзалне надцркве“; свако учење које садржи било коју јеретичку лажну богословску теорију што подржава или се уграђује у савремену свејерес звану *екуменизам* – одбацујемо, осуђујемо и проклињемо као стране Светом Предању Цркве и предајемо анатемаи.

Ставовe и тврдње оних који јеретичког поглавара државе Ватикана и римског папу називају „светим оцем“, сматрајући да га је „Дух Свети изабрао“ за предстојатеља римокатолика; оних који римокатолицима и осталим јеретичима признају благодатност у крштењу и осталим обредима, тиме и апостолско прејемство, али и ставове оних из Православне цркве, који са поносом носе папско прстење и папске крстове – осуђујемо и одбацујемо као стране непогрешивом Отачком учењу Цркве.

Поступке и ставове оних који учествују у свејеретичком екуменском покрету и суделују у тзв. *Светском савету цркава*; који се јавно декларишу као екуменисти и моле се заједно са јеретичима, навлачећи тиме на себе проклетство светих Апостола и Васељенских сабора који строго забрањују мољење са јеретичима, чак и приватно; који тиме саблажњавају неутврђене у вери и који, учествујући у лажном *дијалогу љубави*, релативизују или газе догмате Православне цркве – осуђујемо и одбацујемо као стране учењу Цркве Христове. Јер „свој сѣав ѣрема јерейицима (а јерейици су сви који су нейправославни), Црква Христѡва је једном за сваѣда огредила ѣреко свейших Аѣосѣола и свейших Оѣаца, ѣо јесѣ ѣреко свейоѣ Боѣочовечанскоѣ Предања, јединственоѣ и неизменљивоѣ. По ѣоѣ сѣаву: ѣправославнима је забрањено свако молиѣвено оѣиѣење и дружење са јерейицима. Јер, какав удео има ѣрава с безакоњем? или какву заједницу има видело с ѣаѣом? или како се слаже Христѡс с Велијаром? или какав удео има верни с неверником? (2.Кор 6,14-15). Свейших Аѣосѣола Правило 45. наређује: ‘Еѣискоѣ, или ѣрезвиѣер, или ѣакон, који се са јерейицима само и молио буде, нека се оглучи; ако им ѣак доѣусѣи, као клирицима, да ѣѣо раде, нека се сврѣне’“.⁶

⁴ Исто.

⁵ Преподобни отац Јустин, *Доѣмѣишка Православне Цркве III*, Ваљево 2004, стр. 62-63.

⁶ Преподобни Јустин Ђелијски *Одговор Свейѣом Синоду “О заједничкој молиѣви за јединство”*, Рукопис, са потписом и датумом: 13/26. новембра 1974, достављен преко Управе ман. Ђелије епископу шабачко-ваљевском Јовану.

Реформаторско деловање и протестантски став и дух оних који сматрају да *Светие шајне*, особито *Светиа евхаристија*, нису сачуване у Православној цркви у изворном облику, те руковођени својом самовољом и одсуством страха Божјег „дорађују“ и мењају чин истих, одбацујући оно богослужбено предање које смо од наших претходника примили; њихово настојање да уведу нови календар у црквену праксу и да скрате и избаце постове – осуђујемо и одбацујемо као потпуно стране вери Пророка, Апостола и светих Отаца, коју преко њих примисмо од Самога Христа.

Зато заједно са светим Оцима говоримо: „Пророци како видеше, Апостоли како научише, Црква како је примила, Учитељи како су одогматили, Васељена како се сагласила, Благодат како је засијала, Истина како се доказала, лаж како је протерана, Премудрост како се смело исказала“⁷, Христос како је изобилном благодаћу потврдио тако мислимо, тако говоримо, тако проповедамо: да постоји само ЈЕДНА СВЕТА, САБОРНА И АПОСТОЛСКА ЦРКВА, као што је Један Христос, глава Цркве, и да ван Ње, *која је стуб и тврђава истине* (1.Тим 3,15), нема спасавајуће благодати Божје, нема истините вере, нема спасења. Јер, по речима светог оца Јустина Ћелијског: „Нема хришћанства ван Цркве“.⁸ Стога сви једнодушно и једним гласом исповедамо, потрђујемо и говоримо: „Ово је вера Апостола. Ово је вера Отаца. Ово је вера Православних. Ова вера васељену утврди.“⁹

Ми „примамо и све Свете саборе који су се Божјом благодаћу у разна времена и места сабирали ради утврђивања православног јеванђељског учења, које прима Саборна Црква. А оних којих се одрекоше свети Оци, одричемо се и ми; и које проклеше они, проклињемо и ми.“¹⁰

Када смо тако са сваком брижљивошћу и складношћу то изложили, овај молитвени, *Црквено-народни сабор* је одлучио да ником не дозволи да нам другу веру произноси, или пише, или саставља, или домишља, или подмеће, или о Цркви Христовој другачије учи и мудрује. А оне, пак, који се усуде да састављају другу веру, или наопако проповедају, или уче и предају други *Символ вере* онима који желе да се из безбоштва или какве јереси, обрете у познање Истине – такви, ако се не покају, него упорно остају у својој јеретичкој заблуди, нека буду туђи и страни Цркви и спасењу, као што већ и јесу страни и одсечени од Ње, будући да не исповедју православну веру како треба, било да су то патријарси, епископи и остали клирици, монаси или световњаци.

После напред исповеђене вере и осуде јереси и јеретичких настојања, позивамо челнике Српске православне цркве, и све који су се делом

⁷ Из Синодика који се чита у Недељу православља.

⁸ Преподобни отац Јустин, Дојмачика Православне Цркве III, Ваљево 2004, стр. 35.

⁹ Из Синодика који се чита у Недељу православља.

¹⁰ Из Беседе Светиога Саве о правој вери.

или речима укаљали јересју *екуменизма*, да озбиљно схвате наше речи и јавно се покају, да иступе из свејеретичког зборишта званог *Светишки савеш црква*, да одступе од унијатског и папофилског стремљења, као и од безбожног богослужбеног реформисања и сваковрсног нарушавања Светог Предања. Како не би и даље навлачили на себе осуду Отаца свих седмориx васељенских сабора, и како не би и даље својим јеретичим исповедањем и деловањем себе одсецали од црквене пуноће, позивамо их да својим покајањем учине да у Српској православној цркви и шире завлада мир и процвета љубав у саборном једнообразном саслуживању са једнодушним исповедањем непромењене вере православне, онакве какву примисмо од светих Апостола и светих Отаца, преко нашег Светог Саве.

Сходно напред изложеном, сматрамо да је прослава јубилеја *Миланској едикти*, организована онако како је то испланирано од стране званичника Српске православне цркве, заправо злоупотреба истог. *Милански едикт* је донео слободу хришћанима и мир Цркви, и то је велико дело светог равноапостолног цара Константина, али *Милански едикт* нити је био, нити је сада позив на уједињење Цркве православне са онима ван Ње, тј. са јеретичима и неверницима, како то кроз поменућу прославу представља и покушава да подметне административни врх Српске православне цркве, истрајавајући тако у својим екуменистичким стремљењима, и покуравајући се, на тај начин, својим ватиканским и глобалистичким налогодавцима, а не Христу и Његовој божанској науци. Административни врх Српске православне цркве таквим прослављањем јубилеја *Миланској едикти* на екуменистичком нивоу изврће и кривотвори сам *Милански едикт*, дајући му погрешан, екуменистички садржај, тј. позива на лажно уједињење православних са јеретичима. Уједно административни врх Српске православне цркве, у свом екуменистичком заносу прогони све правоверне клирике и мирјане који не пристају на екуменистичка, јеретичка стремљења. Зато упозоравамо званичнике Српске православне цркве да без одлагања прекину са таквим поступањем зато што Цркву враћају у период пре *Миланској едикти*, преузимајући срамну улогу прогонитеља хришћана, а *Милански едикт* је донет управо против тих прогонитеља. О изругивању *Миланском едикту* од стране званичника Српске православне цркве, али и државе, најречитије говори њихова спрега да у садејству свештеника и полиције немилосрдно поступају са нејаким свештеним лицима, изгонећи их из светиња зато што се противе кварењу вере, богослужбеног и, уопште, црквеностановног поретка.

Са тим у вези, једнодушно и саборно захтевамо од Архијерејског сабора Српске православне цркве да званично поништи иначе ништавне, канонски и предањски гледано, пресуде и оптужбе против епископа др Артемија, али и против свих клирика и мирјана оне на сличан начин изречене неканонске мере.

Такође, позивамо јерархију Српске православне цркве да заузме недвосмислен став о Косову и Метохији, тако што ће јасно и јавно осудити сва деловања и све потписане споразуме којима се Косово и Метохија одвајају од Србије, а црквена баштина постепено предаје у руке нехришћана, у чему је, на велику жалост, и сама разним уступцима и погрешним одлукама, суделовала. Косово и Метохија, као духовна колевка српског рода и „родни лист“ сваког православног Србина чини 15 посто територије нашег Отачства, окупираног од стране евро-америчких завојевача. Према уставно-правном поретку, нико нема право да потпише капитулацију земље, јер се тиме одриче њеног суверенитета и територијалне целовитости. Ко је Србин и српскога рода не треба ничим, нигде, никада и ни на који начин да саучествује у комадању, растурању и отимању косовско-метохијске територије од целине нашег Отачства, посебно не тамошњих многобројних светих храмова и гробаља. Зато су званичници Српске православне цркве у обавези да од Владе и Скупштине Србије захтевају да јавно и недвосмислено прогласе окупацију Косова и Метохије.

Ми, са овог *Црквено-народног сабора*, „позивамо све побожне православне хришћане: останите у ономе чему сте научени, у чему сте рођени и одрасли – тј. у неизмењеној вери православној – и када време и прилике захтевају, пролијте и саму своју крв да бисте сачували веру коју су нам наши Оци предали.“¹¹ Јер, не треба заборављати Спаситељеве речи: *Али Син човечији када дође, хоће ли наћи вјеру на земљи?* (Лк 18,8). Апостоли су управо зато непрестано проповедали *Јеванђеље, утврђујући душе ученика, и савештујући их да остане у вјери, и да нам кроз многе невоље ваља ући у Царство Божје* (Дан 14, 21-22).

За праву веру се безусловно жртвује зато што је речено да ће *праведник од вјере живјети* (Рим 1,17; уп. Гал 3.11), а *ако ли одстоји, неће бити по вољи души мојој* (Јевр 10, 38). *Ми међу њим* – по речима апостола Павла – *нисмо од оних који одстојају на пројаси, него од оних који вјерују на спасење душе* (Јевр 10, 39). Зато, на општу радост, исти Апостол закључује: *Оправдавши се, дакле, вјером, имамо мир у Богу кроз Господа нашег Исуса Христа* (Рим 5,1).

У манастиру *свештог Николаја Мирликијског*, у Лозници код Чачка, уочи *свештих – цара Константина и Јелене, лета Господњег 2013.*

*Предстојатељ
Црквено-народног сабора
Епископ рашко-призренски и косовско-метохијски
у еџилу, др Архиемије*

¹¹ Патријарх константинопољски Јеремија II, *Сиџилион* (1583.година).

О „Миланском едикту“

Прошосинђел Наум

Преосвећени Владико, часни и преподобни оци, преподобне матере, драга браћо и сестре,

Нека је благословен Бог који нас је данас окупио у овој светој обитељи у овако великом броју да богодолично прославимо јубилеј 1700 година од доношења Миланског едикта.

Милански едикт је у ствари закон о слободи и равноправности хришћанске вере у Римском царству, који су у фебруару 313. године у Медиолану (данашњем Милану), донели цареви Константин Велики и његов зет и савладар Ликиније. Ово је први закон-

ски акт овакве садржине од почетка постојања Хришћанства.

Прослављајући овај јубилеј, у периоду попразништва Васкрсења Христовог, ми се у ствари данас подсећамо на једну од многобројних победа Цркве Христове. Подсећамо се победе Царства Божијег над царством ћесара, победе Јагњета Витлејемског над вуком римским. Заиста, немогуће је било да паучина римског ђаволослужења одоли ономе који је својом смрћу и васкрсењем раскинуо троједне вериге греха, смрти и ђавола. Данашње црквено-народно молитвено саборовање зато садржи у себи и другу нит, нит коју ћемо назвати – благодарење Богу, благодарење подвигоположнику Христу за највећу победу Цркве Божје у свету и стварање услова за њено неометано ширење по Васељени.

Сви који љобожно хоће да живе у Христју биће љоњени (2. Тим. 3,12; Дела Ап. 14,22), прориче Свети Апостол Павле. И Господ Исус је ово прорекао

и на делу показао. И сви свети Апостоли, мученици, исповедници и свети Оци Цркве су ово рекли и на делу засведочили. Црква Божја у овоме свету мора бити гоњена, и то гоњена: од јудеја, од незнабожаца, идолопоклоника, од јеретика, од греха и света, од духова злобе у поднебесју. Прогон – то је амбијент у коме црква Христова пребива од самог почетка, амбијент у коме ће и дочекати други долазак Христов.

Први спољашњи прогонитељ Цркве Христове био је ускогруди јеврејски национализам. Њега је широкогруда и љубвеобилна Црква Христова брзо победила.

Други спољашњи прогонитељ Цркве Христове био је римски империјализам. Прогон је трајао три века. Победу над овим крволочним непријатељем ми данас, у светлости Васкрсења Христовог, прослављамо.

Друштвене, политичке и моралне околности у којима су се нашли хришћани прва три века биле су сурове. Римско Царство је иза себе имало дугу историју служења ђаволу у сваковрсном греху, лакомству, опијености влашћу, идолопоклонству. Хришћани су клеветани као најнеморалнији људи, као безбожници којих се треба гнушати. Ваво је код римских царева и незнабожачког народа подигао такву мржњу да се на хришћане гледало као на највеће непријатеље империје и римских богова. Међу стотинама других религија у Римској империји само је хришћанство било забрањено, као опасна и штетна религија. Хришћане су гонили не само зли и неспособни императори попут првог прогонитеља, Нерона, већ и они разборитији и бољи као Трајан и Диоклецијан, па чак и најмудрији као Марко Аурелије. Постојали су безбројни разлози и начини да се масе узбуне и да се хришћани окриве, као што су: пожари, болести, земљотреси, заразе...

Иако су проповедали Јеванђеље љубави међу људима, многобожачко становништво је мрзело хришћане, а држава жестоко прогонила. У ствари, ђаво у незнабошцима прогонио је Христа у хришћанима. Римски историчар Тацит бележи следеће: „Погубљење хришћана служило је осталима за забаву: облачили су их у коже дивљих звери, пуштали псе да их растржу, распињали их на крстове и палили попут буктиња, кад падне ноћ.”

Историчар Лактанције описује овај период гоњења следећим речима: ”Када бих имао стотину уста и гвоздени језик, ни онда не бих могао набројати сва мучења која су хришћани подносили.”

Прогон хришћана био је праћен и одузимањем њихове имовине, као и уништавањем хришћанских насеља и верских књига.

У прва три века проливено је море хришћанске крви. Побито је на хиљаде хришћана, по некима и милиони. Читава војска мученика ушла је у радост Господа свога. У таквим тешким условима света вера Христова ипак је цветала као многоцветно пролеће, а крв мученичка је била семе нових хришћана.

Римско царство у 3. веку горело је од властодржачке грознице. То је време једне од највећих криза коју је познавала дотадашња светска историја. За непуних педесет година (235. до 284. године) на власти се смењује тридесет седам царева и велики број узурпатора. Ово раздобље остало је запамћено као “време велике анархије”, или “раздобље војничких царева”. Накратко, хаос прекида Диоклецијан, али одмах након његовог повлачења са власти (305. године), Римско царство клизи у нови грађански рат и још жешће прогони хришћане, у намери да их потпуно истреби из Царства.

У таквим околностима на историјску сцену ступа цар Флавије Валерије Аурелије Константин Август (Flavius Valerius Aurelius Constantinus Augustus), познатији као Константин Велики, који је владао Римским царством од 306. до 337. године и за живота добио назив Равноапостолни.

Свети Цар Константин је рођен 274. године, у Наисусу (данашњем Нишу) од родитеља иако не хришћана, али упознатих са хришћанством и благонаклоњених хришћанству. Од младости се Константин туђио незнабожачких сујеверица и приближавао Христу, а десница Господња га је на разне начине припремала за изабрани сасуд славе Божије.

Пред важну битку за Рим, против Максенција (312. год.), Константин се усрдно молио Богу за победу. Молитву његову Господ је услишио. Уочи саме битке Константин виде на небу Крст Господњи, направљен од звезда, који је сијао јаче од сунца, и на Крсту написано: *Овим ђобеђуј!* Сам цар беше у недоумици шта значи ово виђење. Наредне ноћи сам Господ се у сну јави цару, опет му показа знамење часног крста и рече му: „Начини овакав Крст и нареди да се носи пред твојом војском, и ти ћеш победити не само Максенција него и све твоје непријатеље.“ Тако је и било, Константин испуни све што је од Господа чуо, а Господ му даде победу над Максенцијем.

У знак захвалности Богу за победу, фебруара 313. године, Константин, као владар западног дела Римског царства, и Ликийије, владар источног дела, доносе *Милански едикт*. Његов јубилеј данас прослављамо.

Овим документом осигурано је право да “свако верује како му срце хоће”. Хришћанство добија слободу и равноправност са осталим религијама. *Миланским едиктом* хришћанство није постало ни државна вера нити на било који начин привилегована у односу на остале религије. Такође, исправљена је вековна неправда према хришћанима тако што је наложено да се хришћанским заједницама врати сва отета имовина. Тим потезом хришћанство први пут добија стабилан ослонац и тачку из које ће наставити развој, који ће коначно довести до тога да хришћанство буде проглашено државном религијом Римског царства, и то 380. године, за време владавине цара Теодосија Првог Великог. Као очигледан знак поштовања Господа Христа Константин је на шлему носио монограм „Христос“. Тај монограм се састојао из два слова: Х и Р, у коме је прво слово покривало друго. Тако је

Господ силом својом распршио страшног непријатеља Цркве у тренутку када се он одлучно спремао да огњем и мачем збрише са земље хришћанство.

Сећајући се ове преславне победе Цркве Божије, задобијене тек после три века нечувеног крвавог римског гоњења, ми у ствари данас добијамо и храброст и одушевљење за нашу данашњу борбу за Свету Веру Православну, борбу против свејереси екуменизма – тог Нерона наших дана. Јунаци из првих векова хришћанства, свети мученици, сведоци Васкрсења Христовог, нам данас довикују – напред, непријатељ је побеђен! *Слабост је Божија јача од људи* (1 Кор. 1, 25) – поручује нам апостол Павле. *Не бојте се, Ја победих све* – храбри нас Господ у нашој данашњој борби.

Ослушкујући ове победничке покличе и прослављајући хришћанске јунаке и сами се надахњујемо јунаштвом за нашу борбу, борбу у којој ипак не дођосмо до крви као они. То је још једна нит нашег саборовања, трећа нит, коју ћемо назвати – охрабрење, нит која се пружа до Црне Реке, до кивота Светог Петра Коришког, до гроба Светог новомученика Харитона. Нит дуга тачно три године. Данас је дакле и трогодишњица изласка Црноречана, трогодишњица најновијег прогона Цркве Божије од глобалиста и екумениста – синова најновије атлантистичке империје, чини нам се, последње у историји света.

Чудесно се данас преплићу три века прогона првих хришћана и три године прогона хришћана нашег времена. И у једном и у другом случају, у ствари, триклет и ђаво гони и разапиње Христа. Господ је смрћу својом и Васкрсењем својим победио смрт, грех и ђавола – највећа и најсветија победа у свим световима, победа над победама. Зар је уопште било могуће да Онај који је победио тог Голијата буде савладан од мрава римског идолопоклонства и империјализма. Зар се и овај најновији Нерон – глобализам и син му екуменизам могу надати победи. Заиста, не! Једно је, дакле, извесно – Црква ће и у овој последњој борби однети победу. Оно што није извесно је – који чланови Цркве ће изгубити борбу, ко ће од данашњих актера борбе преклонити колена пред Ваалом. Ту је жалост и туга, ту рахиљски плач Цркве за децом својом. Ту је четврта нит нашег саборовања – нит коју ћемо назвати туговање.

За ким данас тугујемо, браћо и сестре? Тугујемо за онима данас који више завољеше овај свет од Христа, за онима који се определише за царство земаљско, за онима који стадоше под издајнички барјак Вука Бранковића. Ви свакако знате на кога мислим у овом тренутку. Мислим на оне који данас издају Косово и Метохију, на оне који издају Православље, на оне који данашњи јубилеј прослављају са синовима римокатоличке интернационале и осталим јеретицима.

Да ли знају наша браћа да слободу хришћанства прослављају са онима који и данас Христа гоне и који су га гонили у протеклих хиљаду година?

Да ли знају да Христову победу прослављају са најновијим Неронима, Диоклецијанима, Валеријанима, Аврелијанима... Да ли знају да су нас „браћа римокатолици“ лепо и у великом броју удомили по јасеновачким и јадовинским јамама, да су нас обилно засули „бомбама љубави“ у акцији „Милосрдни анђео“ 1999. год.? Ако се икад у Србији јасније чуо глас јасеновачких, јадовинских, косовских и најновијих мученика из времена бомбардовања, онда су то ови дани прославе 1700. годишњице *Миланској едикти* у Нишу. Помолимо се да га наша браћа чују, пробуде се и прекину савез са христорборним друштвом. Поручимо им са овог места: „Чувајте браћо душе своје јер су то вуци у овчијој кожи а вук длаку мења а ћуд никако.“

Нама пак, драга браћо и сестре, остаје да, угледајући се на прве хришћане, наставимо своју духовну борбу, борбу против поглаварства и власти, господара таме овога света, против духова злобе у поднебесју, борбу за чистоту Свете Вере Православне. *Защо узмемо свеоружје Божије, да бисмо се молили одушевити у зли дан, и одолевши свему одржајти се. Ојашимо бедра своја истином, обуцимо се у оклоп правде, обујмо ноге у приправност за јеванђеље мира. Изнад свега узмемо ширину вере, о који ћемо моћи појасити све оићене стиреле нечистиивога. Узмемо и мач духа, који је реч Божија и сваком молићвом и прозбом молимо се у Духу у свако доба* (уп. Еф. 6, 12-18). Прослављајмо победе Цркве Божје, прослављајмо светитеље Божије, попут Светог Цара Константина и Царице Јелене, прослављајмо мученике Христове који крвљу својом запечатише те победе.

Нека нас овај дан подсети, да је вера наша победа која побеђује свет. Нека нас подсети да се Православље на земљи брани Православљем на небу. Да за саборце имамо многобројну и непобедиву војску анђела, мученика и светитеља на небу. Пред том војском и над њом – стоји победилац смрти, греха, света и ђавола, Господ наш и Спаситељ Исус Христос, Победилац над победиоцима, Цар над царевима! Њему нека је слава и хвала са Оцем и Духом Светим свагда, сада и увек и кроза све векове. Амин.

Христос Воскресе!

иpошосинђел Наум

Чланови Одбора за организацију Сабора и почасни чланови Сабора

Маји Јелена, ијуманија вазнесењска и браћу Мирослав Стиванчевић из Аустралије, кћиниор манастира светио Јустина Ђелијској у Барајеву

Срби на косовском Суду

*„Праведан си, Господе,
и прави су судови Твоји.”
(Пс. 118, 137)*

Ваше преосвештенство,
часни оци,
браћо и сестре,
Христос воскрес!

О Косово, њрно судилиште
– опомињу речи ловћенског
заточника косовске мисли, већ
више од век и по, генерације и
генерације нововековних Ср-
ба. Појединим поколењима ко-
совски Суд чинио се магловит, далек и несхватљив, друга су, пак, живела
Косовом и стрепела од косовске пресуде и клетве. Наше поколење је поје-
диначно и свенародно позвано на неумитни косовски Суд, он је наша свако-
дневна реалност, јер се пред њим већ годинама уназад стално оправдавамо
и окривљујемо.

Косовски Суд је централни и највиши суд нашег рода и наше историје.
Као сваки суд и он има своје судије и своју меру правде – свој закон. Суди-
је је изабрао сам свезнајући и свеправедни Вечни Судија – Христос (Јн. 5,
22, 27), на страшном видовданском испиту 1389. године, у табору честитог
Кнеза. На косовском Суду наше историје примењује се једна, за све иста,
нелицемерна и строга мера правде, садржана у видовданском питању упу-
ћеном кнезу Лазару – *коме ћеш се љриволеши царству?* Сви антиподи људске
слободе – добро и зло, истина и лаж, верност и издаја, правда и неправда,
сведени су на Лазрев видовдански, новозаветни избор: „Или волиш царству

Мр Зоран Чворовић

небескоме? Или волиш царству земаљскоме? Земаљско је за малена царство, а небеско увјек и довјека.” На овом ситном решету видовданског избора проверавала се сва наша историја – преткосовска и покосовска. Све оно што је било „свето и честито и миломе Богу приступачно”, свако златно зрно у роду Светог Саве, сабрано је у амбаре Небеске Србије, „гдје ни мољац ни рђа не квари, и гдје лопови не поткопавају и не краду” (Мт. 6, 20). Сав кукољ српски, сви Вукови, Вујице, Вукани и ини од Вука рођени и изведени, заувек су избачени из наше заветне историје, исписани су из вечне књиге нашег мученичког православног рода. Од златног зрна пожњевеног у видовданској косовској жетви умешена је погача од које се током векова турског, аустријског и млетачког ропства духовно крепио српски народ. На светом мученичком косовском зрну изникла је Карађорђева устаничка Србија и поново рођена српска државност.

Међутим, много је било оних у нашем роду којима је у годинама ропских патњи, бола и понижења духовни хлеб умешен од светог косовског зрна био исувише скроман, тежак и горак за њихове земаљске муке, апетите и жеље, па им, речју песника, „поче демонски месија лажне вјере пружат посланице”. Они који после пропасти славног и богатог српског Царства нису сачували „царску веру” „у српског Риста”, како је говорио Матавуљев Пилипенда, већ су је продали за милост земаљских господара, за земаљско весеље из Стамбола и моћ из Рима, постајали су Скендери, Мустафе, Јосипи и Анте.

Није крстоносни светозаревски косовски пут одрицања од света био тегобан појединим Србима само у ропству, бројнија и прикривенија, стога и опакија, била је отпадија од Вере Отаца и предачког имена и образа у слободи плаћеној свештеном крвљу српских војника и официра. Југославија, то друго име за српску свенародну духовну отпадију, како прва, тако и друга, формирана је од стране Англосаксонаца само са једним циљем: да под културном доминацијом и утицајем Хрвата и Словенаца, православни Срби одбаце Христа и напусте „бизантску” цивилизацију, а да се поклоне западној материјалистичкој потрошачкој култури.

Што смо више жудели за Европом, све смо мање разумели косовско опредељење честитог Кнеза и његовог витешког табора. Из угла помодно усвојене западне цивилизације смрти Лазарево крсно-васкрсно косовско опредељење изгледа потпуно суицидно и апсурдно. Стављајући моћ технике испред трајности врлине модерни Срби са ничеанским неразумеванем посматрају мученичко-исповедничке подвиге Св. ђакон Авакума и Св. Вукашина из Клепаца. Уместо саможртвене видовданске етике, пригрлили смо антиетику тржишта потрошачког робља, где је све на продају и куповину. Србина – слободног заточника Завета и врлине, заменио је Србин заточеник сопствених хирова и споља, од белосветских лихвара, креираних потреба,

коме су баласт постали не само свети преци, већ и живи сународници и не-рођени потомци. Како нам се смањивала душа, а повећавао трбух, историја нам је постајала све тескобнија, а народ и територије превелики.

Гладних очију, а празне главе, затровани западним идеолошким „из-мима“, са псеудоелитом која се читав век уназад згражавала од сопственог народа, али не и његових пара, плашили смо се од помисли да нас Косово чека у Книну, Пакрацу, Грахову, Вуковару; надали смо се да ће наше поко-љење мимоићи кнежева чаша косовског опредељења. Веровали смо да се може бити и Христов и светски, па смо западном крсташу, не бисмо ли га одобровољили, остављали оно што никад није било његово, од Далмације и Лице, преко Баније, Славоније и Босанске Крајине. Преварили смо се, па са-да чашу светог Кнеза испијамо на свесрпском духовном огњишту, на Косову и Метохији. Ту на жртвеном пољу, на коме су Срби Видовдана 1389. годи-не силнику овог света супротставили крсно-васкрсну снагу вере Христове, планери западне псеудоимперије су припремили пургаторијум у коме да-нашњи Срби треба да жртву прогласе кривцем, безакоње прогласе за закон, лаж за истину, пролазно за вечно, смрт за живот, недођију за будућност, једном речју да се одрекну Христа и поклоне златном телету Запада. Сваки је православни Србин данас позван да буде Лазар и Обилић, истовремено трезвен и мудар и храбар и одлучан, јер на косовском Суду нема доцње, извињавајућих разлога и апелације. Скромност порекла и чина није била сметња Обилићу да првенствује мученичким херојством на косовском Суду, ни новим Обилићима незнатност њиховог положаја не сме да буде сметња, јер се у борбу за оданост Завету увек улазило по мери вере, а не по мери мо-ћи, богатства и чина. Мера наше вере од које зависи чврстина и озбиљност нашег одговора на косовском суду Божијем, одређена је мером нашег поје-диначног и свенационалног покајања и преумљења.

Нека нам Господ помогне да макар и грешни, али кајући се, останемо на путу Светог кнеза Лазара и да се на нашем косовскометохијском духов-ном огњишту никад не угаси пламен наше православне светосавске вере и не избрише српско име! Амин, Боже дај!

мр Зоран Чворовић

*Діти з Косова – учасники культурно-уміньничкої програми
на Святої академії*

Ко се с народом судио њарницу је сагубио

Свети владико,
благочастива браћо и сестре,
Христос васкресе!

Девојка која је пре мене говорила поменула је многе благочастиве српске мајке. Ја бих да је допуним: једна благочастива српска мајка, сиди међу нама. То је мајка Славка из Ужица, која је пре неколико година клечала вапијући пред епископом: „Владико, врати ми веру!“

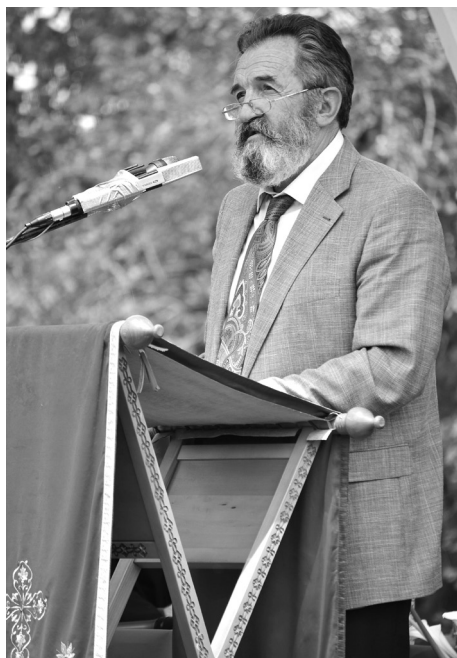
Из старозаветних дубина одјекује пророчанство да **ће колибе праведничке процветати!**

И ево: у наше дане у земљи Србаља, милошћу Господњом, процветаше многобројне праведничке колибе.

Процветало је то светосавско цвеће које су покушали да нам затру ватиканско-екуменистичким отровима.

Ви сте, браћо и сестре, то цвеће, то смиље и босиље преко кога се шири, одавде до вечности, од данас до незаборава, миомирис светосавског духа.

Данас су се у нашој Светој Цркви ућутали многи духовни пастири. Али нас то не збуњује. Јер је казано: **Проклет је онај који се узда у човека а од Господа одсјуи срдце његово.**¹²

*Брати Милоје Стивановић,
кћишћор манасћира свяћој Николаја
у Лозници код Чачка*

¹² Јеремија 17,5.

Уосталом, зар Господ наш, улазећи у Јерусалим, не каза:

Ако они ућуше, камење ће проговорити.¹³

Ви сте, браћо и сестре, то камење које је проговорило.

Ви сте устали на браник вере Отаца нашијех, коју покушавају да нам униште, а са њом да униште корен наш, биће наше.

Отацбину нашу су окупирали и раскомадали силници америчко-европског царства. Како су сва царства пропала, пропашће и ово њихово. И род овај ће бити поново слободан.

Али тамо где су нам веру ишчупали, тамо су нас искоренили. Нас тамо више нема. Тамо где је Стево присто да буде Стипе, Илија Алија, Стефан Иштван... тамо је ватикански задатак извршен: Тамо Срба више нема!

Вера наша православна је у опасности. Наши поједини лажни пастири су издали Веру, напустили стадо и почели да га распуђују. Српска православна црква, оваква како данас изгледа, није она какву нам је основао и на чување предао Свети Сава. Она је остала без истинског духовног вођства.

Али, Бог нам учини милост, те ђаво надари наше вероломце, упрегнуте у јеретичка кола екуменизма, да се сами разобличе, да се хвале папиним прстењем, да се самопроглашавају екуменистима и бискупима, да папу зову свети отац, да богохуле говорећи како *Дух Свети* *призива* језуиту итд.

Једном речју: да се хвале оним чега се паметни Божји људи стиде.

Из тих јеретичких кола избацише, на срећу правоверних, једног верног слугу Божјег, једног светосавца, који узвиси лучу апостолску и архипастирску, те осветли пут који хтедоше да потпуно прекрију тмином и мрклином. Овај пастир добри – владика Артемије – светлошћу те луче, нам поможе:

Да се не сагубимо...

...Да не залутамо.

Да нас не одведу у духовно блудилиште и не подведу човеку најпалијем у грех у историји људског рода – папи, који се побунио против Христа, хотећи да стане на његово место.

Насупрот издајницима Православља који су заузели кормило наше свете Цркве, усмеравајући тај брод нашег спасења ка погибелним ватиканским водама, овај човек високог морала и вером горостасни пастир добри – наш владика Артемије, изведе своје мало стадо на утрине Светог Саве и Симеона Мироточивог...

...На утрине чије међе будно утврђиваху свети Оци наши све до недавно – до времена светог Владике Николаја и светог аве Јустина Ђелијског.

Безакоњем острашћени људи, без правог суда и пресуде прибегоше братоубиству владике Артемија само зато што није хтео да се с њима поистовети у разграђивању Српске светосавске православне цркве.

¹³ Лука 19. 40.

Кад он у Дубоком Потоку, на Косову и Метохији, попут јутарњег Сунца засија, протера га *оцеубица* Теодосије, са шиптарском полицијом, из косовско-метохијске колевке наше, да би га, затим, српска полиција, авај!, на захтев власт имајућих у Цркви спровела и држала у егзилу.

А онда лажни пастири притворним сузама, нарицањем, глуматањем и свакојаким претњама преко средстава информисања... покушавају владика Артемија да оптуже за страшни чин раскола у Српској православној цркви.

Увек лопов виче: „Држ`те лопова!”

Међутим, никада расколник не може бити неко ко се бори за очување праве вере и црквеног поретка у јеванђелском, апостолском и светоотачком духу.

Браћо и сестре,

Раскол у СПЦ ваистину постоји.

Али они који то покушавају да припишу благочастивом владици Артемију, у себи носе раскол, вређајући наш здрав разум, и веру нашу, јер мисле да том дреком „држ`те лопова” могу народ србски држати у слепилу и у лажи.

Варају се.

Грдно се варају.

Зна народ србски да су они у расколу, зато што померише старе међе, које утврдише Оци наши; зато што поцепаше Јефимијину завесу и хитон светог Саве.

Зна народ србски да су то починили:

– они што папу зову „светим оцем” ;

– они што носе папино прстење;

– они што су престали бити светосавци и прогласили се екуменистима;

– они што, ко последње моралне сподобе, клече по католичким катедралама и, каљајући достојанство православних епископа, прекрштавају себе у бискупе;

– они што потписују примате најпалијем у грех после Јуде Искаротског – папи;

– они што пале свеће по јеврејским синагогама;

– они што богослуже са јеретичима;

– они што јеретике уводе у олтаре светиња нашијех, скрнавeћи их тако;

– они што у наше светиње не примају православну браћу Русе са иконом Мајке Божје;

– они што из богословских школа избацише учење Светог Јустина Ћелијског, па уместо њега, безумљем јеретика Зизјуласа трују младе богослове;

– они што газе одлуку Сабора о иступању наше свете Цркве из Светског савета цркава, као и одлуке о вековном богослужбеном поретку;

– они што покушавају да саћерају веру у чутуру сваком вернику који употреби таланте од Бога му дароване да укаже на њихово безакоње, попут ректора Карловачке богословије и других;

- они што на смрт осуђују хришћанску љубав и милосрђе;
- они што отеше право домаћина, и уместо њега, поданички и издајнички указаше гостопримство нашим непријатељима и окупаторима, зликовцима и србоубицама у Дечанима;
- они што се сликају испод „иконе“ Алојзија Стпинца, кога папа прогласи блаженим, ваљда зато што је био предводник оних 1.371-ог крвника у мантијама, тј. католичких фратора који су непосредно учествовали у силовању, мучењу, убијању и осталим зверствима над православним српским живљем;
- они што ђавољом силом и алозијевским духом, без суда и пресуде, избацују Христове невесте из њиховог легитимног станишта, као што се догодило са игуманијом Јеленом и њеним сестрама...

...Али, да не сметнемо с ума, то чине синови зла! А народ каже: ***Ко с ђаволом шикве сади о љаву ће му се ѿлоуѣати.***

Зна народ да су нашу Цркву основали светитељи Сава и Симеон, коју су кроз векове украшавали и утврђивали наши богоносни свети оци, многобројни исповедници вере и мученици, а ђедови и прађедови наши;

Зна народ за ватиканске вековне намере наспрам православних;

Зна народ за сведочанство Сабора источних патријараха које гласи:

Народ је чувар вере!

Зато довикнимо са овог *Сабора* власт имајућима у нашој Светој Цркви речи светог Јустина Ћелијског:

„Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње Епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православни народ много пута у својој крстоносној историји.“¹⁴

И још нешто да им поручимо:

Српски народ не иде за владиком Артемијем, него владика Артемије иде за Господом и светим Оцима нашим...

...не за папом...

...И тај наш свети старац, владика Артемије. идући за Светим Оцима нашим, исповеда исту ону веру коју су они исповедали. На том путу ми га угледасмо, на том путу ми га препознасмо, на том путу, ево милошћу Господњом, му се придружисмо...

...На том тесном, али спасоносном путу ћемо остати до последњег нашег воздихања.

И још нешто да им дојавимо:

Тај тесан и спасоносан пут сте Ви, господо из Синода, напустили! Ви сте заврљали тетурајући се тим широким прљавим путем који води у европско-трулежно овоземаљско царство...

¹⁴ Свети Јустин Ћелијски: *Одговор на анонимну дописницу*

Ми, народ српски, за вама неће!

...И пошто сте погазили и заборавили све што је роду нашем свето, подсећамо вас на крик Јована Крститеља, који са обала Јордана одјекује 20 векова:

Покајте се, јер се приближи царство небеско!

...Покајте се док је дана. Јер иде вам ноћ.

Нека би Бог дао, браћо и сестре, да не помичемо старе међе које утврдише оци наши.

Нека би у срцима нашим одзвањале речи наде, речи утехе, речи охробоу Спаситеља нашега:

Не бој се мало сјаго!

Нека би Бог дао да се умноже пастири добри, е да би нас будно чували од јереси екуменизма и сваке смртоносне духовне заразе.

И нека би Бог дао да се одступници од вере наше покају и врате Цркви какву нам је основао и предао Спаситељ преко светог Саве, на спас и на славу рода нашега...

...Нека престану ниподаштавати правоверни народ и нека га не искушавају својим изругивањем.

Нека знају да се изнад сваког овоземаљског закона и изнад сваке овоземаљске силе увек потврђивала она мудра изрека: ***Ко се с народом судио ђарницу је саудио!***

Браћо и сестре,

Ко у ове дане зловремја отвори очи, ако и под брдом стоји, видеће да смо суочени са издајом Православља.

Ко год има уши да послуша, чуће онај упозоравајући вапај светог Владике Николаја који се оте из његових груди и, излетевши кроз *Тамнички ђрозор*, ево седам деценија се пролама земљом Србијом:

„Бирајте Срби!

Живот или смрт!

Част или срамоту!

Светлост или таму!

Бога или ђавола!

Бирајте!

Бирајте или Христа или Барабу!

Од тог избора зависила вам је сва ваша прошлост!

Од тога зависиће и сва ваша будућност!

Амин!“

ђрешни Милоје

Верни народ на Свечаној саборској академији

*Народни ђуслар Вукојица Сандић,
учесник културно-уметничкој програма на Свечаној академији*

Црква у дијаспори

Часни оци,
преподобне матере,
драга браћо и сестре,
Христос воскресе!

Радује ме да ми се указала прилика да данас дођем на овај *Сабор*. Као што рекоше, ја сам уредник “Српских четничких новина”, које се издају у Торонту, а штампају се и овде у земљи. Ја и благајница четничких новина, госпођа Миланка Јеврић, дошле смо чак из Канаде. Чини ми се да бих дошла и са Аљаске, да не пропустим ову прилику. Иако живим четрдесет година у Канади, моји корени су овде. Само су гране у Канади. Са тих грана поглед увек блуди преко океана и није ми свеједно шта се дешава. Као што рекох, моји корени су овде, у

Ваљевској нахији, о којој знате много, да вас не замарам набрајањем њених и духовних и световних величина. И како време одмиче и године одмичу, зов отаџбине у мени је некако све гласнији. И ја дубоко саосећам са оним нашим изгнаницима, које је судбина лишила и задовољства и среће да поново виде своју земљу, коју су много волели и за коју су све дали. Један од тих је и мој отац. Зато осећам велику моралну обавезу да продужим путем

Др Десанка Крстић

где су они стали у свом голготском ходу по мукама. Кажем голготском, јер их дојучерашњи савезници нису дочекали раширених руку. Морали су тешко да раде за своју егзистенцију, у условима који су били врло различити, у средини која је била врло различита од њихове. Морали су да зараде за себе и за своје породице у земљи, које су од њихове помоћи и зависиле, јер су многе од њих ти нови властодршци лишили најосновнијих животних услова. Ти изгнаници у свом срцу носили су љубав према својој земљи и љубав према својој православној вери, вери својих отаца, вери православној, вери светосавској. И да би се заштитили од онога што се много разликовало од њиховога, они су градили своје богомоље, у којима су се Богу молили, славили своје светитеље, славе, празнике, упражњавали свој фолклор. Једном речју то је била слободна територија у страном свету, слободна територија њихове отаџбине, њихове земље и њихове вере. Ето, о тим богомољама које су они градили хтела бих да вам причам.

Али злодух не би био злодух да их је оставио на миру и у тако далеком свету, расутом по свим континентима. Злодух је хтео да му буду покорни, да га слушају, да га помињу на литургији. Како може злодух да се поштује? Како може да се једначи са њиховим светитељима? Била би то хула на њихове светитеље. Али злодух је то захтевао. Њихови пастири то нису могли да учине. Њихови пастири владика Дионисије и свети владика Николај оспорили су ту послушност и ту покорност. Али како каже наш народ – *сила Боја не моли, а Бој силу не воли* – тако је и злодух силом своје необуздане суровости наредио Српској цркви да непослушне одстрани. И патријарх Герман се покорио тој сили и непослушне одстранио. Рашчинио је владика Дионисија, а непокорно стадо које га је пратило одстранио је, изопштио из Цркве и назвао их расколницима. Има ли веће и теже судбине, но бити изгнан из своје земље и бити изгнан из своје Цркве? О том расколу шездесетих година народ у земљи није знао. Ваљда су крили своју бруку да некако сакрију своје саучесништво са злодухом. За тај раскол патријарх Герман је оптужио комунисте. У књизи „Комунисти и ја“, он каже : „Амерички раскол, ту неболну рану Српске православне цркве, за њу су криви комунисти и њихова држава. Знао сам, рано сам сазнао да ће комунисти направити раскол међу Србима и рушили су нам кућу коју смо ми вековима градили.“

Тако се живело тридесет година до предвечерја једног великог рата, када је дошло до духовног помирења, служењем заједничке литургије митрополита Иринеја из Слободне Цркве, патријарха Павла и осталих архијереја Српске православне цркве. То се десило 1992. године на Благовести. До административног уједињења доћи ће онда кад се створи заједнички устав за обе стране. Могли бисмо очекивати да после пада комунизма пружимо руку једни другима и да потражимо извињење за неправде и грехове који су направљени за време комуниста, као што је то урадила Румунска православна црква која се својим верницима извинила за неправде које су почињене за

време Чаушескуа. Али то се није догодило. И што каже песма: „Ради бисмо добре казат гласе, не можемо већ како но јесте.“ На помирењу су обећали да их не интересује наша имовина. „Нећемо ваше него вас.“ Управо се показало обрнуто, да их је више интересовала наша имовина него наше душе, па је уследила изјава: „Ко хоће да остане у заједници са Српском црквом мора признати заједнички устав Српске цркве по којем су сва имања власништво цркве и она њима управља.“ Дакле, за имовину су се много борили, а такозвани расколници нису били спремни да је се одрекну. Ту имовину су већ једанпут присвојили шездесет и треће године великим судовима које су много поштовали. Тако и овом приликом „расколници“ су саградили исто толико цркава, исто толико манастира колико им је било одузето и створили Слободну српску цркву. Та Слободна српска црква имала је своје епархије у Америци, у Канади, у Европи, на Новом Зеланду и Аустралији. То је била једна духовна заједница људи који су вредно радили, стицали и светосавски живели и дисали. А да нису тако вредно радили и стицали, не би сазидали толике велелепне цркве и манастире. 1998. године НИН је писао да Слободна црква има само у фондовима педесет милиона долара. После пропалих „Језда“ и „Дафина“ то је био прилично крупан залогај кога они нису хтели да се одрекну. То административно помирење, слободно могу да кажем да се догодило такорећи на превару. 2007. године Архијерејски сабор у Београду једнострано је признао нови устав, који ми никада нисмо прихватили. Питам ја вас, да ли се може признати једнострано један правни акт који се тиче две стране.? Али су га они ипак признали. Са тим признањем, почели су такорећи хаос и онда су почели да нас уцењују као што данашњи државници уцењују српски народ да „немају алтернативу“, јер „Европа нема алтернативу“, тако су и нама рекли: „Немате алтернативу. Ви имате имовину, али немате свештенике.“ Ми нисмо хтели да се помиримо са тим, тако су Слободну цркву поделили сестринским црквама. Мислим да су на тај начин хтели да укину трагове своје сарадње са онима који су нам „убијали Бога“. Тако су „расколници“ морали да штите не само имовину, него да штите и своју православну веру. И многи од њих су затражили уточиште под јурисдикцијом других помесних цркава. Тим једностраним признавањем новог *Устава* они су створили хаос. Опет су почели судови који су много коштали. Тако у Америци седамнаест црква тужи владика Лонгина за узурпацију њихове митрополије и не признаје владика Митрофана. У Аустралији владика Иринеј Добријевић тужи пет цркава и манастира и тражи њихову имовину, а 150 чланова, градитеља цркве, он је изопштио из Цркве. Онда смо и ми у Канади окончали један суд. Владика Иринеј Добријевић је „закатанчио“ цркву у Камбери, владика канадски Георгије иде још даље. Он је затворио цркву у Нијагари четири дуге године, зато што су они створили корпорацију. Четири дуге године црква није имала свештеника, укинута су богослужења. То није четири месеца, него четири дуге године. Нашу цркву је такође затворио три месеца у Торонту. Народу је објашњено да је та цр-

ква затворена по канонима светих Апостола, међутим, то ни из далека није било тако. Црква је била затворена на основу четвртог канона Седмог васељенског сабора, на основу кога *ако неко збој златија или неких личних интјереса онемојћуи свешћенику да врши бојослужења или зајтвори светии храм, да у њему нема бојослужења, шакав ејиској шреба да се подврјне закону lex alionis*, што у преводу значи да такав свештеник треба да се казни. Али, на жалост, за такве нема казне, изгледа да им је све дозвољено. Шта значи у ствари катанчење цркава и затварање цркава? То нам нису радили ни комунисти, али, ето, то нам раде неке владике у Српској цркви.

То је само делић хаоса, који се створио једностраним признањем новог *Устава*. Каква је разлика између тог новог *Устава* и *Миланској едиктија* светог цара Константина, чији дан ми данас прослављамо?

Па, видите, тим *Миланским едиктом* дата је слобода вере и наређено је да се хришћанима врати имовина, а нама се укида и слобода вере и одузима нам се имовина 1700 година после *Миланској едиктија*. Али таква су времена настала. Међутим, ми више од имовине бринемо о нашој вери. Бринемо о нашој вери зато што нас забрињавају неке новотарије које су се у Цркви појавиле. У Цркви се више не иде оном православном стазом и светосавском стазом, којом се до сада ишло. Значи појавиле су се новотарије, пастири Цркве се приклањају јеретицима и саслужују са њима. Призивају и позивају римског pontifex maximus-а, са свом његовом *прошвицирквеном торгошћу*, како каже отац Јустин. Али то није толико ухватило маха у дијаспори, као што је ухватило овде у земљи. Међутим, један емигрантски песник каже: „Све што се тамо збива и овде се прелива.“ Нас то *преливање* брине, да ће то коначно и код нас доћи.

Ако бих покушала да направим градацију греха, не знам да ли бих успела у томе. Али има један грех који сигурно могу да кажем да је највећи – а то је сарадња са окупатором и велеиздаја. У тој сарадњи не учествује само врх државе него, на жалост, учествује и врх Цркве тзв. *Свети синод*, што је обелодањено *Викиликсовим* тајним депешама америчке дипломатије. По тој сарадњи Косово и Метохија – наш Јерусалим, наша духовна вертикала, требало је да се преда озлоглашеним терористима, трговцима дрога и белим робљем, трговцима људских органа, који су вађени из живих српских мученика и продавани за велике паре на очиглед цивилизованог света и тзв. културне Европе, да би се створила тзв. лажна држава Косово. Врх државе је то скоро легално окончао тим *Бриселским сјоразумом*. Црква, иако је осудила тај *Бриселски сјоразум*, прогоном владике рашко-призренског Артемија са Косова и Метохије, неканонским прогоном и забраном повратка на Косово и Метохију, је саучесник, дефинитиван саучесник, и у сарадњи са државом. И то је акт сарадње са окупатором, да се тај народ, жртва непрекидног терора и силовања и убиства и свега, да се тај народ остави без једног духовног, истинског духовног пастира, који је штитио и тај народ и те манастире.

А да трагедија буде већа, то су урадили његови дојучерашњи дугогодишњи пријатељи, ученици истог духовног оца, митрополит Амфилохије и владика Атанасије. Они су по жељи окупатора и сарадњом са њима не само неканонски и незаконски протерали и лишили владика Рашко-призренске епархије, већ су га лишили и владичанског чина и свели на чин монаха. И најдрастичније су казнили све оне који су на било који начин покушали да помогну њему и његовим монасима. Ту су са нама две такве жртве. Један је, као што сте чули, господин Чворовић, господин Зоран Чворовић, чија је породица остала без хлеба због књиге „Истина о владика Артемију“, а други је, као што сви знате, господин грешни Милоје, који је доживотно изопштен, не пет година, не десет година, већ доживотно изопштен из Цркве, зато што је прихватио монахе са Косова.

Питам се ја, које су то квалификације и којим се критеријумима служе наши архијереји да би вернике или некога изопштили из Цркве? Мени ти критеријуми до сад још нису познати. Али ту пресуду Великог Црквеног Суда, којим се он изопштава, лично је потписао митрополит Амфилохије. И многи се питају, и ја се питам, шта ће њих двојица на демонстрацијама против Бриселског споразума десетог маја? Дошли су, ваљда, да затру трогове своје сарадње са окупатором, да се покажу као неки душебрижници тога народа који је жртва једног непрекидног терора и уклањајући њиховог духовног пастира они су их оставили без тоталне заштите. Значи, ти душебрижници су се први дрзнули да свог дојучерашњег друга лише епархије и епископског чина и оставе тај народ, остављен и од Цркве и од државе, да га оставе без духовног пастира. По мени, то је већи злочин него убијање, силовање и вађење органа. На недавним демонстрацијама видео се транспарент са сликом владике Артемија и натписом „Где ти је брат?“ И стварно, могли би да се запитају: где им је брат? Једном приликом митрополит Амфилохије је рекао велику истину – *Господ види наша срца и мери све на својој непогрешивој ваги*. Ја се питам, боје ли се они те непогрешиве ваге? Али они не треба да се правдају нама, треба да се правдају пред Господом и Њему да се доказују, јер он види наша срца и наше душе.

Хвала вам.

гр Десанка Крстић

Верни народ око цркве у Свештениколајевском манастиру у Лозници

ДОДАТАК

*Избор утисака и доживљаја који су присуствовали
после Сабора од стране присутних на њему*

Улазна кайија Лозничкој манасџира

Верни народ ѓрисџиже у манасџир свеџој Николаја на Сабор

Исповест сестре Косаре о чудима и другим знацима

Ти јеси Бої шворјај чудеса

Колико пута свако у свом животу каже: „Само када би ми Господ дао неки знак...“, заборављајући оно што сви врло добро знамо, да су знаци Господњи свуда око нас? Само их треба правилно читати.

Колико пута осетимо потребу да видимо чудо Господње, а сваког дана гледамо Његова чуда и не видимо их јер смо духовно слепи?

Цела прошла недеља била је за мене непрекидан низ Божјих чуда. Суштина ове реченице се може изразити потпуно супротним речима. На пример, могло би се много тачније рећи да је прошла недеља била сведок потпуног слома планова које сам последњих месеци с тешком муком ковала (и сковала) у ишчекивању уласка у девету деценију живота. А прошле недеље на *Црквено-народном сабору* у манастиру Светог Николе у Лозници, на гори Јелици, доживела сам, до сада, највећи пораз, јер сам видела да су моји планови и, што је још горе, закључци због којих сам правила те планове, били засновани на потпуно погрешним основама, па се нађох постиђена.

Била сам закључила да сам исувише стара, исувише уморна и постала физички и ментално неспособна да наставим да живим као што сам до сада живела. Закључила сам да је у том случају једини одговор повлачење из живота. Први корак ка том циљу био је да не дођем на *Сабор*. Али колико сам била решена да не дођем на *Сабор*, толико су добри људи око мене били решени да идем. Тврдила сам да је мени немогуће да одем на *Сабор*, они су на то одговорили да ћемо онда заједно урадити оно што је немогуће урадити. Тако се нађох у манастиру Светог Николе — сунцем обасјаном, величанствено украшеном, пуном старих, младих, па и сасвим нејаких Срба, а нигде ни једног намргођеног лица. И одакле сав тај народ? Многи су у једном тренутку помислили да је Света Литургија завршена, па су кренули да одлазе, због чега је владика Артемије морао да им тад викне: „Народе, не одлазите! Ово није све.“ И они остадоше, а ја помислих *Добро јесті нам зде биши*. Зар није само то чудо Божје? Зар није чудо Божје да можемо рећи:

*Све је добро и честішо било
И милому Боју прістіуіачно*

Зар то није једно од оних чуда које ми гледамо а не видимо, јер нас је заслепила наша незахвалност и недовољна вера? Али, као што рече владика Артемије: „То није све“.

Требало је почети од главног, али да није било овог што је претходило ја никад не бих стигла до главног. Главно је, наравно, била *Посланица* нашег Владике, за коју нас је он питао да ли је усвајамо а ми одговорили бурним аплаузом да је у потпуности усвајамо као своју поруку званичној Српској православној цркви и њеним челницима, који то више ничим не заслужују да буду. То је била *Посланица* нашег Владике, за коју је рекао да зна да смо је већ усвојили, судећи по нашем плескању и повицима којима смо пропратили скоро сваку реченицу. Не зна се шта смо гласније одобравали: осуду великог броја „одступања у правоверју и у црквеноканонском и богослужбеном поретку“, или равнодушност званичне Цркве према болном питању српске свете земље – Косова и Метохије. Да ли смо гласније плескали када је владика захтевао да се званична црква „држи Предања“ или да званично „поништи и иначе ништавне пресуде и оптужбе“ против њега и против свих клирика и мирјана који су на сличан начин без суђења, осуђени; или када је речима које је пре више од четири века написао Патријарх константинопољски Јеремија II, позивајући све нас да останемо у чему смо „од рођења расли – у неизмењеној вери православној“? Не знамо шта смо гласније одобравали јер је свака Владикина реч одзвањала у нама као да је никада нисмо раније од њега чули. А можда и нисмо чули Владика да тако гласно, тако јасно и бескомпромисно, с таквом одлучношћу и снагом изговара те речи које нас зову да га следимо до краја, чак до проливања „саме наше крви“ када је потребно да сачувамо веру. А можда је то народ чуо и видео и раније, али није био спреман да схвати и прихвати шта се од њега тражи. Овај пут, у манастиру Св. Николе у Лозници, на гори Јелици, народ је чуо и видео владика Артемија и не само да је разумео његове речи, већ их је и усвојио и шаље их нашој званичној Цркви као своју поруку, поруку верног народа српског.

Из овог се види да улазимо у нову фазу нашег живота у изгнанству. После овог *Сабора* више ништа неће бити као што је било до сад.

А што се мене грешнице тиче, ако ме нису (а јесу!) уразумиле речи владике Артемија, огромна љубав с којом су ме дочекали и испратили моје сестре и браћа у Христу, црнорисци и обични световњаци, натерала ме је да схватим оно шта је давно требало да знам – да ни старост, на слабост, ни неспособност (ментална или физичка), не могу бити изговор да се напусти бојно поље док се бој не заврши, а прави бој још није ни почео.

Бог вам помогао!

Косара Гавриловић

Света архијерејска литургија на Сабору у Лозници

* * *

Ваше преосвештенство владико Артемије и сви чланови удружења „Срби на окуп“,

Захваљујем вам се на позиву да присуствујем *Црквено-народном сабору* у Лозници крај Чачка, у недељу 2. јуна ове године.

Светосавски Србски народ се окупио на *Сабору* у броју и по годинама преко мојих очекивања. Било је хиљаде девојчица, девојака, мајки и бака, дечака, младића, очева и деда, било је од мале деце до старица и старца. Највећи део присутних је цео *Сабор* проживео стојећи. Сви су у тишини доживљавали Литургију и пратили пажљиво излагања позваних говорника. Одмори између говора су били прожети песмама, рециталима и појањем уз гусле. Народ је свако излагање прекидао спонтаним аплаузима одобравања и подршке. После њих је протосинђел Максим читао предлог *Посланице* састављене на основу излагања која су организатору била писмено достављена пре *Сабора*. То је омогућило да се предлог *Посланице* добро припреми на основу излагања на *Сабору*. Народ је скоро сваки део *Посланице* поздрављао дугим спонтаним аплаузом одобравања и прихватања. У својству предстојатеља, његово преосвештенство епископ др Артемије питао је *Сабор* да ли

прихвата све делове *Посланице*, што је народ потврдио дуготрајним аплаузом. Да би избегао било какву примедбу, владика Артемије је поново замолио *Сабор* да се изјасни да ли прихвата *Посланицу* у целини. Нови аплауз, који је уследио након постављеног питања, био је још дужи од претходног. Народ је једнодушно исказао сагласност да владика Артемије, у својству предстојатеља и у име свих нас присутних, потпише *Посланицу*.

Све се одвијало по дивном, тихом, пријатном пролећњем сунцу, чији су се зраци разливали по озеленелим брежуљцима од којих је један угостио учеснике *Сабора*.

Доживљавање оданости Светосављу многобројних Срба и Српкиња свих генерација и испољене привржености делу нашег народа на Косову и Метохији је мене пленило надом да ћемо сачувати нашу Веру, наше светиње и ослободити Косово и Метохију.

С поштовањем и захвалношћу за вашу борбу за очување Светосавља, слободе Србског народа и србске државе Р. Србије, благодаран

проф. др Љубомир Т. Грујић, Београд

Обраћање владике Артемија на Свечаној академији

Богомољачки Сабор у Лозници

У ове претешке дане када нам безбожници, јеретици, издајници чупају из већ – од силних удараца и дављења – отупелих груди срце срца нашег, славно и страшно Косово и Метохију, одржасмо Светониколајевски нови богомољачки *Сабор* под планином Јелицом, под заштитом великог ревнитеља за праву веру христијанску светог Николаја Мирликијског Чудотворца. Иако смо недостојни високог богомољачког имена, ипак нам благи и свемилостиви Господ отвори небо, окупа нас својим благим сунчаним зрацима и прозирним ваздухом и даде прелепи јединствени дан као зрно бисера за које срећник жртвује све. Помоз Боже грешним и јадним Србима да овај бисер, светосавску православну веру, очувамо и одржимо по цену живота и нових страдања.

ѵроф. др Милан Мићуновић

Прошосинђел Максим чииа Саборску посланицу на Свечаној академији

* * *

Певајући Светосавску химну, сви смо са *Сабора* послали поруку:

„Остајемо у светој православној вери на Светосавском путу, остајемо у вери својих предака”.

*Мирослав Арићеновић,
одборник у скупштини општине К. Мишковица*

* * *

Владика Артемија и архимандрит Николај

За мене лично то је био један величанствен *Црквени сабор*, он је путоказ Србима и српском народу како треба следити Православну веру, бранити се од екуменизма и на који би начин у свом раду требало да се угледа Синод СПЦ кад се ради о ширењу истинске православне вере. *Лозничка посланица* је историјска и без сваке сумње је да су сви присутни, а било их је неколико хиљада, присуствовали историјском чину одбране српског националног и духовног бића.

Момир Лазић

* * *

Реч о Црквено-народном сабору одржаном дана 2.6.2013.

Уз помоћ и велику милост Божју, а поводом Православног обележавања 1700. годишњице *Миланској едикцији*, у катакомбном манастиру посвећеном Светом Николају Мирликијском у Лозници код Чачка, одржан је величан-

ствен *Црквено-народни сабор*. Тога дана, добри пастир владика Артемије сабрао је своје поверено му стадо од Господа да га окрепи на извору живе воде и утврди на путу спасења. Преко две хиљаде душа тога дана слило се на планини Јелици, из свих крајева наше отаџбине и дијаспоре, да искаже јединство и истрајност да остану на путу којим су ишли наши Свети преци и да их никакво страдање неће у томе поколебати. Исказано јединство и одлучност свих учесника на *Сабору* у очувању Православне вере, коју нам је оставио Свети Сава и наши Свети Оци, улива наду да ће се након овог *Сабора* ово мало стадо, које је остало са владиком Артемијем после његовог неканонског протеривања 2010. године са Косова и Метохије, све више и више увећавати. То јединство и одлучност на *Црквено-народном сабору* нарочито је исказано у моменту читања *Саборске посланице* у којој се, по узору на Свете Оце, одбацују сва она јеретичка учења која данас на жалост већина архијереја СПЦ шири у виду екуменизма, папизма и других заблуда. За све присутне на *Сабору*, а нарочито за све нас који смо стигли са Косова и Метохије, велика је нада и охрабрење за даљу борбу и опстанак на Космету, што се у *Саборској посланици* одлучно одбија капитулација земље и предаја Косова и Метохије. То је учињено недвосмисленим захтевом да се пониште сви споразуми потписани супротно интересима српског народа и државе Србије, у којима се Косово и Метохија одваја од Србије, а црквена баштина постепено предаје у руке нехришћана. Такође, изнет је и захтев да се прогласи окупација овог дела наше територије од стране евро-америчких завојевача, као једино решење које може у овако тешкој ситуацији очувати ову нашу најсветију земљу у оквиру наше отаџбине.

Свима нама са Космета, посебну веру и снагу да истрајемо у борби за ослобођење окупиране нам отаџбине и Косова и Метохије, улива окупљање све већег броја Срба Православаца, уз Божју помоћ, око његовог преосвећенства владике Артемија, као и њихово јединство и одлучност да истрају у борби за очување Православне Светосавске вере и отаџбине, коју су једнодушно исказали и на овом *Сабору* у Лозници.

Драган Велић,
председник СНВ КиМ и СНО „Срби на окупи!“

* * *

Црквено-народни сабор који је одржан у исповедничком катакомбном манастиру посвећеном Светом Николају Мирликијском у Лозници код Чачка, чији је повод био Православно обележавања 1700. годишњице *Миланској*

едикција, побуђује велику наду за очување Косова и Метохије као дела наше земље Србије, упркос покушају властодржаца да Бриселским сјоразумом нас Србе са Косова и Метохије жртвују зарад европских интеграција.

С поштовањем,

*мр Ненад Којић,
Косовска Вишина*

*Верни народ айлаузом одушевљено прихвата
Саборску посланицу прочиштану на Свечаној академији*

* * *

Помаже Бог сабораши Православни и Светосавски.

Ево после неколико дана, мирне главе и чисте савести, појави ми се искрена жеља да проговорим коју реч о нашем величанственом Црквено-народном сабору у Лозници код Чачка.

Некако нисам имао представу како ће то бити, јер сам по први пут у животу присуствовао таквом догађају, иако нисам млад (близу 60 лета). Им-

позантна слика, река људи још око 8 сати изјутра пристиже у манастир са свих страна, а мало кога познајем. Долазе људи из Канаде, Америке, Русије, Републике Српске, Косова и Метохије, из Чачка, Ариља, Београда, Бачке Паланке и ко зна од куда све. Када је почела света литургија, монаси код улазне капије рекоше да су поделили улазница преко 2000. Неко олакшање, уједно и охрабрење прожимало ме. Почнем да се присећам неких других догађаја на којима сам присуствовао раније, из наших Храмова, са разних слава, сабора, академија и нигде ништа слично не доживе. Навире одговор. Народ је жељан истине и правде, Слободе, оне истинске и исконске слободе; жељан праве вере Православне и Светосавске, а не оне лицемерне и фарисејске; жељан љубави Хришћанске и топлине људске. Изузетан осећај заједништва и припадности једном истом народу, народу који има своју веру, своју нацију, историју, који жели да сачува све што је добро наследио од предака својих и као такво, неокаљано и непромењено, преда својим потомцима. Величанствена света литургија на челу са нашим Владиком Артемијем и великим бројем свештенослужитеља! А време измишљено: нити хладно, нити вруће, нити киша, а наоколо свуда пада. Хвала Господу!

Сабор је отворио владика Артемије. Топлим речима, које више моле него укоревају, које позивају на покајање и повратак на пут Господњи оних што променише веру Светосавску и прадедовску, што из њима знаних разлога изневерише и нас, лукаво покушавајући да нас преваре и у пропаст поведу. Молио је наш Владика да иступе из *Светљској савести цркава*, да се одрекну Екуменизма, да не нарушавају Свето Предање, да се одрекну непријатеља наших, да не предају Свето Косово и Метохију душманима. И сви остали говорници говорили су на разне теме, усхићено и понекад ватрено, а све у циљу очувања Вере наше Светоотачке, Светосавске и Православне. На крају, громогласним и дуготрајним аплаузом, усвојена је *Посланица* поводом прославе *Миланској едикти* и других актуелних тема.

Отишао сам са Првог мог *Сабора* веома радостан, радостан што нас Господ није заборавио и оставио у оваквом тешком времену по нашу државу Србију и по наше свето Православље и Светосавље и који нас је сабрао на једном месту да нам покаже и потврди прави пут и правог Пастира за стадо његово, а то је добри пастир наш владика Артемије.

Хвала Ти Госпде на дару Твоме и на свему Твоме.

Чувајмо Православље као зеницу ока свога.

Милош М. Стефановић из Ариља

Трпеза љубави приређена након Духовне академије

* * *

Светковање у Лозници

Ко се до сад није сретао са Светим Савом, а Дух Свети га призва на *Сабор* у Лозницу, угледао је светосавски осмех, осетио светосавску десницу, напојио се светосавске бистре воде, надахнуо духом светосавским.

Био је то зов залуталој браћи да се врате ђедовском огњишту, била је то испружена рука посрнулим да с усправе, била је то блага реч која буди из дремежа, био је то опроштај душегупцима, било је то огледало уплашенима, био је то јецај прогнаних, била је то поука необавештенима, била је то радованка правовернима, била је то опомена осиљенима, била је то мера искрености, била је то воштаница за покој предака, била је то молитва за род православни, био је то аманет потомцима, била је то реч чисте Вере, био је то глас Истине, био је то сусрет покољења.

Била је то Милост Господња, ниспослат благослов Божји, радост обесправљених, нада обесхрабраних.

Био је то сусрет и загрљај Светог Саве са чадима Његовијем.

Ко имаде уши да чује, чуо је. Ко немаде, чуће. Даће Бог.

Нага Обрадовић

Епископ Артемије и др Марко Јакић након Свете архијерејске литургије на Сабору у Лозници

* * *

Црквено-народни сабор, посвећен Миланском едикту, изванредно организован за присутни велики број грађана из земље и иностранства. Говори на академији били су импресивни, прекидани сталним аплаузима, који су показивали да је народ апсолутно задовољан порукама говорника. Лично на мене, посебан утисак оставио је говор домаћина Милоја Стевановића, који је надахнуто изложио оно што народ у Србији осећа. Све у свему, право обележавање Миланског едикта десило се у Лозници код Чачка, а не у Нишу, зато је и реакција појединих црквених великодостојника одраз нервозе, праћене претњама владици Артемију.

Марко Јакић, посланик у Скупштини Србије

* * *

Сабор народне душе

О Молићеном црквено-народном сабору у Манастиру Светог оца Николаја, у Лозници код Чачка, 2. јуна 2013. Летња Господњеј

Осећам духовну радост што сам породично био учесник ове србске саборности која је организована у претешком времену за Србство, када прети

потпуни слом србске државе. У дубоком сам уверењу да се овај *Сабор* може поредити са нечим најбољим што је рађено кроз нашу историју. Да не ређам, тек да напоменем, да је један од поноса србског народа, *Душанов законик*, донет и допуњен на сличним саборима у Скопљу и Серу.

На србску велику жалост, представници званичне садашње србске, сакралне и световне власти, нису са својим брижним народом у заједничкој молитви. И патријарх, и председник, и његови доглавници, налазе се на далекој, дијаметрално супротној страни.

Србска политичка сцена препуна је разних подлости. Једно силовање Србије и Србства замењује се другим. Једно зло прође а још два гора долазе! Србску енергију коју није успео да угаси претходни режим, сада намеравају да дотуку до краја. Хоће, и донекле успевају, да Србе претворе у обезбожену и бесловесну, антиправославну и бездушну руљу којом манипулишу христомрзачки фарисеји и лихвари, у намери да бескрупулозно завладају над слуђеном и распамећеном масом којој отимају и „хлеб насушни” а бацају мамце од стотину лажи.

Србска црква се претвори у предмет изругивања и спрдње!

Некада, остао је запис, цар Душан је излазио гологлав пред Патријарха да му помогне да сјаше с коња. Запамтиће се и углед, недавно почившег, Патријарха Павла. А сада се србски патријарх срозао на „најниже гране”. Претворили су га у екуменистичког љигавца, који дневно мења мишљење, у страху од безбожних режимских чиновника и носиоца папиног прстења који све више и чешће, и очигледније, делују и понашају се као да су „сумашедши”.

Молимо се за њихово покајање и враћање на Пут наших светих предака!

Нашег владику Артемија, косовског мученика, лажно оптужише, гонисе, вређаху, изругиваху, претише... Он смиреношћу, љубављу и молитвом разобличи, њих и наручиоце србског гоњења, а Србима у све већем и већем броју отвори очи и указа на пут спасења! У најбољој србској традицији! Као што је и Јован Цвијић записао: „Колективна душа србског народа створила је нарочиту православну цркву, сасвим другачију од католичке, у многоне различну и од осталих православних цркава, сазидала је цркву народне душе, свој велики орган и своју моћну заштиту у свим царствима и под свим приликама”.

Овај, *Молићвено црквено-народни сабор* нам удахњује наду у Господа!

Окренути смо Христу Богу, србском роду, и србској саборности на путу Светога Саве!

Зоран Ђорђевић,
уредник часописа „Лесиве“

* * *

Дан Господњи!
Дан пастира и верног стада светосавског!
Дан када су „будни” будили „уснуле”!
Дан када су богољубиви потврдили верност Свевишњем!
Дан када су се светосавски Срби показали живима!
Дан када је „јело осољено”!
Дан велик као остатак вечности!
Дан после кога више ништа неће бити као до сада!
СЛАВА ГОСПОДУ!

Саша Касаловић,
пошторедседник СНО „Срби на окућ!”

* * *

На планини на Јелици

Био сам на *Црквено-народном сабору* у катакомбном манастиру Светог Николе Чудотворца, подно Јелице, у Лозници код Чачка 2. јуна 2013. год. и поносим се с тиме. Хвала Господу да је годишњица *Миланској едикта* обиљежена онако како треба, србски и православно. Медији у Србији већ мјесецима испирају мозак народу о значају тог акта цара Константина у смислу форсирања свејереси папизма и обесмишљавању Светосавља. Не, немамо ми шта да се због едикта о слободном исповједању хришћанства уједињујемо са римокатолицима, они морају да се покају и врате под окриље Цркве Христове. Истина је увијек само једна.

Зли моћници контролишу нашу власт, наше медије, све наше, па и СПЦ. Остале су нам само душе и један србски православни епископ, преосвећени владика Артемије. Има и других, али ћуте и не реагују.

Сабор је био величанствен и окупио је преко 2000 људи из свих србских крајева. Веома је важно да су била присутна двојица србских представника са КиМ који се противе издаји и предаји, од тројице колико их укупно има, а то су др Марко Јакшић и Драган Велић, недостајао је још само Звонко Михајловић.

Гласно и јасно је одбачен екуменизам и предаја Косова и Метохије Шиптарима, преко ЕУ и НАТО. Затражено је да се врх СПЦ покаје и врати

православљу, а да се такозвани споразум велеиздаје одбаци и поништи. Урађено је највише шта је могло да се уради, под оваквим околностима.

Већ сутрадан су патријарх и његови сарадници наставили своју папистичку игру и немају намјеру да одустану од уништења србства. Док Србија нестаје, а на Косову и Метохији друг Вулин и неканонски владика Теодосије стварају Велику Албанију, уништавајући и сваки траг србских темеља државности и духовности, остаће упамћено да се неко ипак успротивио издаји. Морамо се вратити Богу, свако посебно и лично покајати за своје гријехе, а уз молитву подићи кућу из пепела.

Воскресења не бива без смрти!

*Игор Војиновић,
председник н.п. „Ошацибина“
Косовска Митровица
5.6.2013. год.*

* * *

Црква Христова, пролазећи кроз тешка искушења, опстаје кроз векове и односи победу. Тако је било и тако је и у овим временима. **Црквено-народни сабор** у Лозници јесте нит која Цркву и веру чува од **перфидних насртаја јеретичких учења** и повезује исповеднике и чуваре вере православне кроз столећа, а мени чини посебну част и задовољство што сам присуствовао једном таквом историјском догађају.

*Милан Јездић,
уредник званичној интернет портала
СНО „Срби на окућ!“*

* * *

Недеља 2.6.2013. године, дан уочи светих цара Константина и царице Јелене у Лозници поред Чачка, у катакомбној цркви светог Николаја Мирликијског, дан од Бога створен, налик на сваки други, али ипак другачији, јер је дан васкршњи у коме је Син Божји васкрснуо узевши овоземаљске грехе. Овог дана се сабра „мало стадо“ на овом парчету свете српске земље, на Свету Литургију, вођену руком праведника кога је сам Господ нама по-

дарио, владике нашег Артемија. Народ сабран и радостан, радостан јер је на извору вере живе, вођен истоумљем и Духом Светим. *Свечана академија* која је уследила и која се одвијала у духу *Миланског едикта*, пропраћена је бројним говорима отаца наших, дугим аплаузима и песмама из децјих срца о распетом Косову, што је додатно и емотивно деловало на душу сваког од нас. На крају је уследио закључак са овог, по свему часног, духовног скупа као „нови едикт“ који је упућен свима онима који данас врше растакање вере православне и прогоне праведнике и који скрнавe Светоотачко предање, да су изопштени и да су анатемисани од „стада малог“ и Цркве Божје. Овим сабором је остварена и доживљена једна духовна пуноћа, једна велика радост и једна смотра Христових оданика који верују на спасење душе.

*др Владимир Радовановић,
доцент на Факултету техничких наука у Чачку*

* * *

О Црквено-народном сабору

Црквено-народни сабор одржан 2. јуна 2013. у Лозници код Чачка, моли-тва је Господу Богу да сачува нашу светоотачку веру и духовно срце сваког Србина, свето Косово и Метохију. Сакупили смо се да кажемо ИСТИНУ, јер „Прећуткивати истину значи закопавати злато у земљу“ (Авва Еваргије), али и зато што знамо да „Онај ко не изабере да страда за истину, биће кажњен много болније страдањем које није изабрао“ (Св. Марко Отшелник).

мр Снежана Анђонијевић

* * *

О припремању *Молићвено црквено-народног сабора* обавестио нас је отац Иринеј још пре месец дана. Са радошћу смо примили ту вест, јер на тако нешто чекамо још од Сабора у Војловици, који је уједно био и последњи „покушај“ оглашавања народа о тако важним питањима за његов опстанак.

Када смо се муж и ја пријавили за одлазак на *Сабор*, уследила су многа искушења која су ишла чак дотле, да се доводио у питање и сам наш одлазак на *Сабор*. Било је ту и разних коментара неких наших верујућих пријатеља, који се, на жалост, пре опредељују за слогу него за одбрану Истине. Али, хвала Богу, сви проблеми су нестали када смо тог јутра ушли у аутобус (у

организацији верног народа из Барајева и оца Наума), и одмах осетили неку необјашњиву радост и мир – да, то се осети само када су људи у истом Духу.

У Лозници код Чачка никад нисам била, и утолико је моје узбуђење било још веће. На улазу у Манастир дочекао нас је, а ко би друго, него отац Ириније, тај вредни и пожртвовани слуга Господњи, за кога се заиста може рећи да је прави Христов војник. Манастир и цео предео су заиста на мене оставили снажан утисак. Тако нешто се може изградити за тако кратко време само уз Божју помоћ, помислила сам. Одмах се осетила љубав и срдачност свих присутних – монаха, монахиња, народа... Није било важно из ког дела Србије се дошло – сви смо се, некако, одмах препознали у вери и Истини. Срела сам и много својих пријатеља – са Златибора, из Крушевца, Горњег Милановца, Куршумлије, Ниша... Сви смо се прибојавали – кише! Ех, ти људски страхови. Заиста, време у Београду није много „обећавало“. Међутим, дан у Чачку је био ведар и сунчан, на опште изненађење свих нас. Бог нас је заиста погледао, и тим дивним сунчаним даном употпунио нашу радост.

Света Архијерејска Литургија је била величанствена, *Свечана академија* такође. Толико тога душекорисног је изговорено на *Академији*, а мени лично можда је најјачи утисак оставило излагање госпође Десанке Крстић, уреднице *Српских новина*. Довољно говори чињеница да је она овим поводом допутовала чак из Канаде.

Наш блаженопочивши Патријарх Павле често је имао обичај у шали да каже: „Све ово је било за душу, а сада мало и за гушу...“ – уследила је Трпеза љубави. Са колико само љубави су монахиње и монаси припремили ту трпезу! Свако је послужен, и ништа није недостајало.

Суштина свих излагања обухваћена је у *Саборној посланици*, коју би требало да сваки православца прочита. Много духовнији и позванији људи од мене већ су све рекли, али оно што свако од нас може, јесте да будемо мисионари и да бар у својим парохијама, својим пријатељима, народу пренесемо благодат, утиске и закључке са овог *Сабора*. Требало би да и што већи број људи прочита ову *Саборну посланицу*. Један брат је недавно правилно прокоментарисао стање у помало „успаваном“ србском народу – „када би Срби више читали, знали би шта им се пише.“

Пуни утисака, и спремни да их поделимо са својим пријатељима, вратили смо се у Београд. Заиста, био је ово прави *Молишвени црквено-народни бојомољачки сабор*.

Свети Владико Артемије – на многаја лета!

мр Лидија Јовановић

Небоземно саборовање

Јуче, 2. јуна, удостојих се присуства једном сасвим несвакидашњем догађају. У месту Лозница код Чачка, у храму Светог Николаја Мирликијског, у организацији Епархије рашко-призренске у егзилу, одржан је *Молитвени сабор* Србске православне цркве, отачком предању верног Народа србског.

Овај, Духом Светим вођени, небо-земни догађај, представља најновију светлу тачку у страдалној судбинској тами наше окупиране и распете Србије.

Преосвећени владика Артемије, свети човек, клица Божја и стуб православног светосавског Хришћанства, светилник Божји овог смутног времена кад тама господари, јесте камен који одбацише глобалистички зидари светског екуменистичког логора, јесте истинити *пастир добри* који свој живот полаже за своје овце. Њега, по ко зна који пут, потврди Бог који својим Духом сабра Србе и Србкиње да Христовим путем Истине и Правде крену за својим Пастиром. Догађај достојан сваке пажње, догађај у ком се Небесни радоваху са земним и земни ликовашу са Небесним.

У свези савршенства нераскидиво сабрани *добри пастир* који свој живот несебично полаже за своје љубљене и Богом предане овце и његово верно стадо које добровољно полаже своје душе и тела под жезло правде љубљеног Пастира.

Ова свеза љубави јесте то Небо које се јуче у Лозници радошћу небеском огласило на земљи кроз овај нераскидиви загрљај љубави.

Дакле, нит је стадо без Пастира, нит Пастир без стада, како неки србомрзители свим силама желе и чине да буде. Свака залутала овца окупа се радошћу, нађена и дозвана од Пастира и то истинитог, јеванђелског Пастира, који изгубљене тражи и налази и болесне лечи.

Клица хришћанске слободе србског крстоносног народа сабра јуче многе, непопукле Србе, са свих страна Србије, на молитвено-саборску прославу Светог Цара Константина преко кога нам Свевишњи Бог и дарова слободу савести и вероисповести.

Крстом Христовим ослобођени за слободу, у једно се сабрасмо и да кажемо *не!* издајницима слободе и Бога и светосавског рода.

После Свете Литургије, која је исијавала Васкршњим благодатним силама, и узносила анђeosким гласовима, одржана је *Духовна академија* посвећена делу равноапостолног цара Константина и царице Јелене. Уз владичу и монаштво, сабраном народу су се обратили и други, угледни учесници из оточаштва и расејања.

Говори учесника *Духовне академије* односили су се на равноапостолно ослободитељско дело цара Константина, са освртом на данашњу принуду

која се *безалтернативном* силом намеће пред слободу вере и савести покореног србског рода. Са *Сабора* је административном врху СПЦ упућена *Саборска посланица* са јасним захтевима по питањима новачења вере и отицања Косова и Метохије.

По ко зна који пут у људској историји потврдише се истините речи Господа Христа; „Блажени прогнани ради праведности јер је њихово Царство Небеско.” Јуче, у Лозници, Царство небеско надземаљском радошћу објави себе и показа свим гонитељима правде да им је узалудно „против бодила праћати се”.

На *Сабору*, по неким проценама, узе учешће две, до две и по хиљаде душа, у сваком случају више од хиљаде, што је сасвим довољно да се Небом осоли ова злим временом обљутавела земља Србинова.

Јер кад би све у ручку била со, ко би могао појести тај ручак, и кад би све у хлебу био квасац, ни од хлеба земаљског ништа не би било.

Углавном, било нас је из свих крајева распете Србије, од Косова до Јадовна, од обезглављене Шумадије до распамећене Војводине, од заблуделог и осиромашеног села, до разблудне србске престонице... Састасмо се у име Божје, Небом се просветлисмо и осолисмо како бисмо и ми сами могли да осветљавамо и осољавамо згуснуту таму у својим помраченим срединама. Духовно састављени, растасмо се за време да се, што скорије, поново састанемо у још већем броју и на још већу радост у Сабрање Љубави и Правде Бога Живога. Слава Богу на висини и на земљи мир, међу људима добра воља.

Рајица Марковић 3. јун 2013

Почасни чланови Сабора на шприези љубави

Уприличен 2. јуна 2013. године у манастиру Светог оца Николаја Микиклијског на падинама Јелице, у Лозници код Чачка, *Молићвени црквено-народни сабор* поводом обележавања седамнаест векова *Миланској едикти*, био је и остаће духовни догађај чији ће значај с временом постајати све већи. Није његова величина само у томе што му је, на новонасталом светом месту, присуствовало више од две хиљаде православаца придошлих чак из расејања и, наравно, са многих страна наше отаџбине, укључив Косово и Метохију, што је био разлог посебне радости. Величина је његова пре свега у благочестивој љубави према Светосављу, која је – осећало се тога дана непрестано – прожимала све душе; величина је његова у потпуној привржености Косовском завету свих присутних, овај пут још једном снажно потврђеном; величина је његова у бисер-речима – мудрим, дубоким и потресним – које су се, после свете литургије под ведрим небом, могле чути на Свечаној академији и које су се намах урезале у срца окупљених верника; величина је његова у *Саборској посланици* сроченој јасно и разложно, одлучно и истинољубиво, па зато и прихваћеној једнозначним, одиста саборно-демократским одобравањем свих оних који су је саслушали; најзад, величина је његова – можда у првом реду, јер је баш то условило и обасјало све претходно – у благој појави и тихом зрачењу преподобног Владике који је спремно и пожртвовано, упркос свему, са својим верним монаштвом понео на плећима крст истине косовске голготе, честитог Владике који данас у мукама и невољама српскога народа, распетог и поробљеног споља и изнутра, најизразитије оличава и најверодостојније посведочава вечну истину Косовског завета и видовданске етике.

И зато, нека би Бог помогао да се благодатни дух овога *Сабора* распростре по целом нашем народу и да, поготово, допре до обезнањених, заведених, испражњених и клонулих душа, како би их уморасео, охрабрио и за једини прави пут окрепио.

6. јун 2013.

Данило Н. Басић

Варамо се кад мислимо да нам је дошла слобода када савладамо спољашњу силу. Слобода, међутим, може донети другачији начин ломљења људских карактера, ослобађа многе пороке, неморал итд.

Велики *Сабор* у Лозници носио је у себи тако потребно унутрашње ослобођење људи – носио је морално ослобођење код људи добре воље. Носио је ослобођење од спољашњих тиранија, од ропских навика, од себичности, од гордости и, заједно са његовим преосвештенством владиком Артемијем и његовим духовним чадима, упутио нас је Христовој слободи, за коју кажу часни оци: „стојте у слободи којом вас Христос ослободи“.

гр Росвиџа Тојолац

Свешћенство и монаштво на Сабору у Лозници

Верни народ на Сабору у Лозници

Верни народ испраћа владику Арђемија након Сабора у Лозници

ПОГОВОР

Ако бисмо данашњу борбу Православља у Србији против најновијих Нерона и Диоклецијана (читај *глобализма* и *екуменизма*) хтели изразити једном речју, онда би то био *Лознички сабор*.

Књига, која је пред Вама, није ништа друго него глас тог *Сабора* ухваћен у реч. Она је „рам“ у који смо „урамили“ поруку *Лозничког сабора*, коју ће рука историје, несумњиво, ставити на свој зид поред сабора у Дежеви, Жичи, Крушедолу и Сремским Карловцима.

Поруке свих говорника на *Сабору* прожете су истим духом: истином, богољубљем, поуком, охрабрењем, патриотизмом, позивом на одбрану вере и отачаства, позивом на истрајност у борби. То су својеврсне *јерихонске шрубе*, усмерене на рушење зидова *глобализма* и *екуменизма*. Звуци тих труба, заједно са једнодушним одобравањем народа, спојили су се у један звук – звук *Саборне посланице*. Она је главна порука *Сабора*, она је синтеза говора свих говорника, она је круна ове књиге.

„Срцем се верује за правду, а устима се исповеда за спасење“ (Рм 10, 10) – благовести свети апостол Павле. У светлу ове истине може се рећи: *Лозничким сабором* је Светосавска Србија јасно и гласно исповедила своју Праву Веру, осудила *екуменизам*, поцепала *бриселску продају* Косова и Метохије. Тиме је избегла осуду због ћутања, јер „ћутањем се издаје Бог“ (Свети Григорије Богослов). Ова књига представља запис тог исповедања пред небом и земљом.

Са оваквим мислима предајемо у руке ову, по броју страница малу, али по садржају и поруци велику и драгоцену књигу – сведока једног времена и још једне борбе за веру и Отачство нашег народа, коју нека би Господ убрзо Owenчао победом. Амин.

Прошосинђел Наум

AFTERWORD

If today's struggle of Orthodoxy in Serbia against the latest Neros and Diocletians (i.e. globalism and ecumenism) is to be expressed in one word, it would be the council in Loznica.

The book, which is in front of you, is nothing but a voice of the Council caught in a word. It is a frame in which we placed the message of the Council, the frame which will be undoubtedly put by the hand of history on the wall next to the councils in Deževa, Žiča, Krušedol and Sremski Karlovci.

The messages of the speakers at the Council are imbued with the same spirit: the truth, devotion, teaching, encouragement, patriotism, calling the defense of the faith and patriotism and perseverance in the fight. That is kind of the trumpets of Jericho aimed at bringing down the walls of globalism and ecumenism. The sounds of the trumpet, with the unanimous approval of the people, were merged to form one sound - the sound of the Council letter. It is the main message of the Council, it is the synthesis of all speakers' speeches- it is the crown of this book.

„For with the heart man believeth unto righteousness; and with the mouth confession is made unto salvation”(Rom 10, 10) - St. Paul preaches. In light of this truth it can be said: at this Council Serbia of Saint Sava has clearly and loudly confessed the true faith, condemned ecumenism, tore the Brussels sale of Kosovo and Metohija. By this it has avoided conviction for silence, because „God is betrayed by silence" (St. Gregory the Theologian). This book is a record of the confession before Heaven and Earth.

With these thoughts we give you this book- a little by the number of pages but large and valuable by the content and message—the witness of one time and another struggle for the faith and patriotism of our people, which,permitted by the Lord, shall soon be crowned by victory. Amen.

Protosyncellus Naum

Садржај

Беседа владике Артемија на Светој архијерејској литургији на Сабору у Лозници	11
Отварање – Поздравна реч <i>ејиској Арџемије</i>	14
Православно обележавање 1700 година <i>Миланској едикџа</i> (313) САБОРНА ПОСЛАНИЦА	17
О „Миланском едикту“ <i>џрошосинђел Наум</i>	23
Срби на Косовском суду <i>мр Зоран Чворовић</i>	29
Ко се са народом судио, парницу је изгубио <i>џрешни Милоје</i>	33
Црква у дијаспори <i>др Десанка Крсџић</i>	39
ДОДАТАК (избор уџисака и доживљаја који су џрисиџикіли џосле Сабора од сџране џрисуџних на њему)	45

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2(497.11)"20"(082)
27-784:005.745(497.11)"2013"(082)

МОЛИТВЕНИ црквенонародни сабор у Лозници
код Чачка / [уредник Артемије
[Радосављевић]]. - Београд : #Удружење
грађана #Ревнитељ, 2013 (Београд : Драслар
Партнер). - 73 стр. : илустр. ; 25 cm

Тираж 10.000. - Стр. 5-8: Предговор /
протосинђел Максим.

ISBN 978-86-89093-06-3

а) Молитвени црквенонародни сабор (2013 ;
Лозница (Чачак)) - Зборници б) Православље
- Србија - 21в - Зборници
COBISS.SR-ID 198997004